

Đang Thi Mà Nhỡ Tay Chột Vô Mông Giáo Viên Thì Làm Sao Bây Giờ?

Contents

Đang Thi Mà Nhỡ Tay Chột Vô Mông Giáo Viên Thì Làm Sao Bây Giờ?	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	27
14. Chương 14: Phiên Ngoại 1	28
15. Chương 15: Phiên Ngoại 2	30

Đang Thi Mà Nhỡ Tay Chột Vô Mông Giáo Viên Thì Làm Sao Bây Giờ?



Giới thiệu

Editor: Hal Một câu chuyện hài hước được diễn ra giữa thầy giáo và sinh viên của mình. Mà tình huống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-thi-ma-nho-tay-chot-vo-mong-giao-vien-thi-lam-sao-bay-gio>

1. Chương 1

Nghe nói diễn đàn này có một cái hố, có thể dốc bầu tâm sự gì đó, haizzz, hôm nay tôi cũng cảm thấy phải nói hết ra mới bớt nổi lòng.

Má nó!!! Ngày hôm nay xui không để đầu cho hết a a a a a!!! Sao tôi lại có thể thảm như vậy!!!!

Lúc này, tôi đang ngồi trong phòng ký túc xá, nhìn nội dung ôn tập cuối kỳ trên màn hình máy tính, đầy lòng vẫn mờ mịt và lúng túng, lúc hồi thần thì đã thấy trên baidu hiện ra dòng tìm kiếm “Có thể tạo máy thời gian quay lại 1 giờ trước không”, trong lúc đang ngơ ngời, tôi còn vô thức click vào xem mấy trang... Không! Thầy Lỗ Tấn đã dạy bảo chúng ta! Phải là dũng sĩ có can đảm đối mặt với nhân sinh u ám!

Nhưng mà, chuyện này lại liên quan đến học bổng cùng điểm cộng của tôi... Nở nụ cười chan chứa nỗi niềm wtf.

Tôi là học sinh năm 3 của Đại học Kinh tế W, hôm nay là ngày thi học kỳ cuối cùng của kỳ này, thi đại số tuyến tính, bởi vì thi xong là có thể về nhà ăn Tết, thế nên bản thân cũng có chút kích động. Cái môn đại số này, tuy rằng lúc thường lên lớp luôn cảm thấy não mình không đủ dùng, nhưng thi cũng không thấy khó, tầm hơn 1 giờ đã làm xong đề, muốn tự khen bản thân.

Không biết mọi người từng gặp phải sự tình như vậy chưa... Chính là lúc mấy đồng chí làm bài thi vô cùng tốt, lúc soát lại cũng cảm thấy mười phân vẹn mười, đột nhiên phát hiện có một câu làm sai bước đầu rồi, chỉ là lỗi cấp thấp, nhưng mà cách lúc hết giờ chỉ còn 10 phút.

Haizzz, nhọc cả lòng.

Sau đó, tôi liền phát huy hết sức lực, nhanh chóng xem lại, tính toán từ đầu, may mà đề bài kia cũng không khó, thế nên mấy phút là xong, giây phút viết xong ấy, tôi cảm thấy linh hồn mình như được thăng hoa vậy ~ ~ ~ năm vòng

vẫn nhiều hơn một so với bốn vòng

(*)

Có thể vì trước khi đi thi không cầu may trước, sự tình xảy đến không kịp đề phòng.

Tôi có thói quen xoay bút khi làm bài, khi làm đề thi, để phòng việc mực thấm ra sau giấy, tôi luôn dùng bút bi mực đen. Cái lúc mà tôi sửa xong bài làm kia, tâm tình vô cùng vui sướng, bắt đầu xoay xoay bút. Xoay một hồi thì nghe được một tiếng “bụp”, hơn nữa bút cũng không động được, lúc đấy tôi còn đang chìm đắm trong ảo tưởng bản thân được điểm tối đa, không để ý mà ấn ấn bút thêm chút nữa. Bấy giờ, phía trước đột nhiên truyền tới một tiếng “A!” ngẩn ngời, tôi hoảng sợ ngẩng đầu lên, phát hiện ra bút của tôi đang đâm vào quần màu cây day của giáo viên, ngay ở giữa mông trái, hơn nữa, đầu bút đã thấm ra một chấm đen tròn tròn... Càng đáng sợ chính là, lúc đó đã gần hết giờ thi, mọi người đều hồi hộp chờ thầy lên tiếng ra hiệu thu bài, vậy nên thầy giáo người ta vừa lên tiếng, mọi người trong phòng thi lập tức đều quay ra nhìn, sau đó thấy được bút của tôi... Còn giáo viên thì nhìn tôi...

Tôi có thể nói là vì bản thân nhìn chăm chăm bài thi quá lâu, đầu choáng mắt hoa, bị mù tạm thời, cái gì cũng không nhìn thấy không?

Từ nhỏ đã là học sinh ưu tú, tôi xin thề, chưa bao giờ tôi bị giáo viên nhìn chăm chú đến vậy, không biết vì sao, bọn tôi nhìn chăm chăm nhau 20 giây...

Cuối cùng, thầy tự mình rút bút đang cắm trên quần mình ra... Tôi thậm chí còn nghe thấy âm thanh thán phục của người khác truyền tới.

Tôi tựa hồ như nhìn thấy địa ngục đang vẫy tay chào đón mình, không còn lời nào để nói, mặt mũi mất sạch, không biết làm sao, run lấy lấy [bấy.jpg](#)

Tôi nhìn khuôn mặt không cảm xúc của thầy giáo, rất kiên cường, giả bộ bình tĩnh vô sự mà tuyên bố giờ thi kết thúc, bắt đầu thu bài thi, sau đó ung dung mà rời khỏi phòng học.

Đôi mắt vô thần đã mất đi khát vọng sống [sống.jpg](#)

Sau đó, tôi cũng mặt không đổi sắc mà đóng nắp bút, cũng giả bộ không có việc gì mà thu dọn đồ đạc, không nhìn quần chúng ăn dưa xung quanh, vội vàng chạy về phòng.

- -

Hal: (*)... đồng vòng vèo này tôi không hiểu lắm... có liên quan đến cái đại số kia không...?

... Hello hồ mới... OTL Cái này ngắn thôi ha ha, chờ cún con lớn lâu quá nên em đành đá chân sang cái này giải tỏa một chút...

2. Chương 2

Tôi vốn cho rằng cả tối sẽ mất ngủ, kết quả lại ngủ cực cmn kỳ ngon, đến sáng sớm thì bị chuông điện thoại gọi dậy.

Mấy người nói xem, phí sinh hoạt một tháng của tôi có 2000, thế thì làm sao mua biệt thự ở trung tâm thành phố bây giờ? Không có nhiều tiền như vậy, thì làm sao cho thầy giáo một bao lì xì đỏ, để ông không ghi hận mối thù này đây?

... A, tôi đã không còn là anh sinh viên trong sạch năm nào, tôi là một tên đàn ông đã bị vấy bẩn, tôi là điện, tôi là ánh sáng, là kẻ ngu si duy nhất. (*)

Thầy giáo khả năng là muốn làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra, kỳ thực, đà điểu châu Phi như tôi cảm thấy như vậy là quá perfect rồi, thế nhưng bài thi của tôi còn nằm trên tay thầy, thành tích cuộc thi sẽ quyết định lúc về ăn Tết mẹ tôi sẽ lập tức ghét bỏ tôi hay đợi ba ngày sau mới bắt đầu ghét bỏ. Là việc rất nghiêm trọng, hơn nữa, cần nhắc tới tác phong thường thấy của vị giáo viên kia, tôi không thể mạo hiểm.

Giáo viên dạy đại số tuyển tính cho bọn tôi họ Hạ, Hạ Thần, tuổi cũng không lớn, nghe nói là tiến sĩ ngành thống kê của Cảng đại, mới vừa tốt nghiệp đã tới trường chúng tôi. Năm nay là năm đầu ông dạy học, mặc dù không quá thu hút nhưng thắng ở chỗ giải đáp vấn đề logic rõ ràng, còn có thể cung cấp một vài luận văn liên quan cho học sinh tham khảo, năng lực chuyên ngành cũng không có gì để hoài nghi. Có lẽ bởi vì mới thoát ly khỏi thời sinh viên xong nên xem chúng tôi tựa như bạn cùng tuổi, thích mặc áo hoodie và giày thể thao, khi nói chuyện mang theo chút khẩu âm Chiết Giang, lúc đang giảng bài không kìm được mà cười lên, chúng tôi cũng sẽ bị ảnh hưởng mà cười theo.

Thế nhưng, dù là giáo viên trẻ đấy, nhưng mà lúc chữa bài tập đều rất nghiêm túc, trong quá trình làm bài có chút sai sót cũng sẽ bị chỉ ra mà phê bình, đây cũng là lý do vì sao tôi sợ thầy khó chịu vì chuyện ở phòng thi, sẽ bối rối lỗi sai nhỏ của tôi, vậy thì tôi có cẩn thận thế nào cũng chạy không thoát khỏi ma chướng. Nhưng tôi vẫn hy vọng mình nhận được học bổng năm nay.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy vẫn phải đi tìm thầy giáo nhận lỗi sai, tuy rằng thầy cũng nên hiểu cho là tôi vô ý, nhưng tâm nhận lỗi thì vẫn phải có. Vì bày tỏ thành ý, trước khi đến trường tôi còn đi mua chút thuốc và một ly starbucks, không dám hẹn trước thầy, tôi chỉ có thể đến trước văn phòng giáo viên thử vận may. May mà lúc tôi mới tới gần liền nghe thấy thầy Hạ cũng một giáo viên khác đang thảo luận độ khó của kỳ thi lần này.

Chờ chút... Trong văn phòng không phải chỉ có một mình Hạ Thần, vậy tôi mở miệng kiểu gì đây? Nói, thầy ơi em xin lỗi, không phải em cố ý chọc vào mông thầy đâu, à? Như vậy, có khi thầy một câu cũng không nói mà rút dao ra đâm tôi luôn ấy chứ.

Đã từng có người nói như vậy, sau đó hấn ta đã đi đời.jpg

Quên đi, đưa đầu ra hay rút đầu vào cũng bị trúng một dao, mà đầu cũng chỉ có một cái này, còn sợ cái gì. Nghĩ vậy, tôi liền lễ phép gõ cửa, lúc đẩy cửa, hai giáo viên đã dừng trò chuyện, Hạ Thần còn đang xem điện thoại, cười đến vui vẻ, sau đó ông ngẩng đầu lên liền nhìn thấy tôi, nụ cười đột nhiên cứng ngắc.jpg

Tình cảnh lại một lần nữa trở nên hết sức khó xử.

Trước đó đã nói rõ, là một học sinh tốt biết chăm sóc quan tâm đến giáo viên, tôi đã tri kỷ mà mò đi mua Maying long, pavidone- iodine(**) và vài ba loại thuốc khác, cho hết vào một cái túi đen đáng ngờ (tôi nghĩ rằng ông bán thuốc có chút hiểu lầm khi nghe tôi hỏi về thuốc chữa đau móng). Hít sâu một hơi, tôi bước nhanh đến trước mặt thầy giáo, cúi đầu 90°, dùng hai tay dâng túi thuốc cùng cốc starbucks cho ông, trầm giọng nói “Thưa thầy, em xin lỗi!”

Hạ Thần rõ là bị tôi làm cho hết hồn, hoài nghi mà cẩn thận nhận đồ, đồng thời mở túi ra liếc mắt nhìn.

Ngay sau đó, ông lập tức buộc chặt cái túi lại, tùy ý chọn một ngăn kéo tủ mà ném vào, sắc mặt triệt để đen.

Sau nữa thì, ngăn kéo vì nhiều đồ mà không đóng được.

Nội tâm không chút gợn sóng nhưng tôi muốn cười.jpg

Tôi trơ mắt nhìn Hạ Thần dùng sức đẩy hai lần, ngăn kéo vẫn không nhúc nhích, sau đó ông liền làm bộ như không có gì phát sinh, đẩy đẩy kính mắt, cúi đầu xem bài thi. Đồng thời còn hướng tôi vung vung tay, ra hiệu để tôi đi.

Nhưng mà gáy lại đỏ ửng.

Được khai sáng luôn! Tôi phát hiện một điều thần kỳ!

Sự thực chứng minh, khi anh cùng người khác đối mặt với một tình huống lúng túng, nếu như anh phát hiện đối phương còn lúng túng hơn so với anh, anh sẽ đột nhiên bình tĩnh trở lại, thậm chí có khi còn nổi lên ác tâm.

Tôi nghiêm túc, ra vẻ gánh trách nhiệm nặng nề, thẳng người thành khẩn nói với giáo viên: “Thưa thầy, em thật sự xin lỗi, chuyện xảy ra đều là lỗi của em, tạo ra chấn thương lớn cho thầy, hi vọng thầy có thể tha thứ cho em, ngày đó trên trường thi, em đã chọc vào quần...” Tôi vừa nói vừa pha tạp 5 phần hổ thẹn, 3 phần lo âu, 2 phần sợ hãi mà nhìn thầy.

Lúc tôi nhắc tới chuyện ở phòng thi, Hạ Thần ho lớn hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn tôi chằm chằm, quả thực không thể tin tôi lại dám ở trước mặt mọi người mà nói ra chuyện này.

Này, cậu là ma quỷ sao?! Đúng vậy đó đại huynh đệ à!

Cô giáo bên cạnh phồng chùng cũng có chút hiếu kỳ, nhìn tôi một cái, lại dùng vẻ mặt ý vị sâu xa nói với tôi: “Bạn học à, không nên lúc nào cũng chăm chăm quay cóp gian lận trong thi cử, biết không? Điểm không quan trọng, em học được tri thức và phẩm cách mới là việc nên ưu tiên, em như vậy sao có thể xứng với giáo viên của mình đây? Em xem, thầy Hạ tức giận bao nhiêu kìa!”

Tôi đang định mở miệng bác bỏ cái vung vung nòi này, đột nhiên nghe thấy Hạ Thần nói với cô giáo kia: “Không phải đâu, Tưởng Dịch Viễn rất có tinh thần học tập, em ấy nghe nói tôi muốn làm một đề tài nghiên cứu trong kỳ nghỉ đông, luôn năn nỉ tôi thêm tên em ấy, thi xong rồi mà vẫn cứ quần quít không cho tôi đi. Tôi nói với em ấy, một năm đã không về nhà rồi, giờ nên quay về bồi cha mẹ, em ấy liền bảo rằng bản thân muốn học thêm tri thức với tôi, có ở trong phòng thực nghiệm cả ngày cũng thấy hài lòng, phải không Tiểu Viễn?”

À, quên nói, tên tôi là Tưởng Dịch Viễn, rất đẹp trai.

Chờ chút...

Không phải thế! Tôi không nói vậy!

Sau đó tôi thấy cô giáo dùng ánh mắt vui mừng tán thành nhìn tôi.

Không! Cô à, ở cái xã hội tăm tối này, lời đàn ông nói, tuyệt đối không thể tin a a a!!

- -

Hal: (*) Nó là lời bài hát Super Star của S.H.E hơi lái đi một chút, cơ mà tôi không hiểu lắm =))))

(**) Pavidone- iodine có tính kháng khuẩn, maying long là thuốc trị... trĩ =))))

3. Chương 3

Hôm nay thấy sau khi Vương Tư Thông chuyển phát hình cá koi liền có được thành tựu trong ngành công nghiệp điện tử, vậy nên tôi cũng chuyển phát lại hình cá koi của Dương Siêu Việt, hy vọng cuộc đời có thể buông tha kẻ hèn tôi đây.(*)

Nếu có tác dụng, xin thề ba tháng không ăn chay.

Ngày đó tôi không thể làm gì hơn ngoài chịu nhọc ký kết điều khoản mất nước, đồng ý với Hạ Thần, mỗi ngày trong kỳ nghỉ đông, từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều sẽ đến giúp ông làm việc, cũng không có tiền lương gì, chỉ chu cấp thêm đồ ăn, trái tim đau quá.

Điều khiến tôi hài lòng duy nhất là Hạ Thần cho tôi điểm tốt, việc học bổng không cần lo ngại gì rồi.

Độc thân có là gì, chỉ có tiền tài mới có thể níu kéo con người ta.jpg

Tuy rằng tâm không cam tình không nguyện mà đáp ứng, nhưng con người tôi ấy mà, rất có nguyên tắc, đã nói thì sẽ làm, tuyệt không cầu thả. Hôm nay là ngày đầu tiên, tôi đi từ sáng sớm, cửa phòng thực nghiệm còn chưa mở, tôi liền ngồi xổm trên đất, vừa chơi điện thoại vừa gặm bánh bao thịt, chưa ăn được cơm gà thì đầu đã bị sờ soạn, còn bị xoa xoa, ra là Hạ Thần đến rồi.

Hạ Thần không quá cao, vì đang đông nên thường mặc nhất chính là trench-coat cùng ủng da, nhờ hiệu ứng thị giác thì cũng coi như 1 mét 8. Ngày hôm nay còn có thêm một cái khăn quàng cổ màu đỏ, cười híp mắt, bằng con mắt thường thức của một gay như tôi, tôi cảm thấy mình có thể nhìn ông mà ăn thêm ba cái bánh bao nhân thịt lớn nữa.

Đột nhiên cảm thấy cùng anh thầy đẹp trai ngốc ngốc này một ngày cũng không có gì không tốt.

20 phút sau, tôi muốn thu hồi câu nói phía trên.

Hiện tại tôi chỉ muốn nằm ngửa, mặc cho cuộc đời cường gian.jpg

Hạ Thần hỏi trước đây tôi đã từng xử lý qua số liệu chưa, tôi nói chỉ mới dùng excel, ông cũng không có ý kiến gì, còn cổ vũ tôi học một chút sẽ biết thôi, thuận thể chúc tôi uống một đồng canh gà, mà tôi cũng uống rất chi là vui vẻ.

Sau đó, ông mở cho tôi một phần mềm toàn tiếng anh, bảo tôi học dùng, thao tác đơn không cần đi tìm trên baidu, cứ tự mò hai lần sẽ biết, đặc biệt đặc biệt đơn giản. Tôi nhìn mấy mặt giấy kia cũng thấy rất đơn giản, trong lòng tràn ngập tự tin.

Lát sau, tôi phát hiện mấy thứ viết trên giấy trông đơn giản bởi vì hết thấy đều dựa vào thao tác tay, nghĩa là dựa vào lập trình đánh mã ấy, mà tôi cũng có biết lập trình đâu.

Nội tâm tôi bi thương hết như Y Bình tìm cha đòi tiền ngày đó vậy.

Thế là, tôi trải qua một ngày soát mã- viết mã- báo sai- tìm trên Baidu- đổi mã- vẫn báo sai- lại đổi mã- đổi nữa đổi mãi...

Thực sự là một ngày phong phú đầy ý nghĩa, sau đó, lúc gửi tin nhắn cho mọi người, tôi còn tự thêm dấu chấm phẩy ở cuối.

Không lưu luyện nhân sinh nữa, thả tôi về nhà đi.jpg

- -

Hal: (*) Cái vụ chuyển phát hình cá koi này tôi cũng không rõ lắm lol Search ra thì thấy bảo là hình share để lấy may mắn gì đó, không biết có hiệu đúng không.

4. Chương 4

Hai tuần lễ trôi qua, sau khởi đầu chậm chạp, những ngày tháng ở phòng thực nghiệm rốt cục cũng thoát khỏi mode hard.

Má, có một câu nói chuẩn không cần chỉnh, vạn sự khởi đầu nan, phần giữa cũng khó, sau đó thì vẫn là khó khó khó khó khó.

Thầy Hạ chưa bao giờ mắng tôi, nhưng mỗi khi cảm xúc của ông mãnh liệt dâng trào theo sát tôi thảo luận phương pháp nâng cao thí nghiệm, tôi chỉ có thể tròn mắt vô tội nhìn ông, đầy mắt tràn ngập mê man nghi hoặc. Lúc này, Hạ Thần sẽ lộ vẻ vô cùng tiếc nuối, vò vò tóc tôi, sau đó quăng cho tôi một đồng sách vở cùng luận văn chuyên ngành bằng tiếng Anh, nếu tôi không hiểu thì có thể hỏi ông.

... Có lúc tôi cũng thấy khâm phục chính mình, có thể nuốt xuống một bụng chua xót, chỉ nói “Vâng, cảm ơn thầy”, thế là lại mất một ngày lật từ điển rồi.

Giờ nghỉ trưa, tôi tò mò hỏi thầy, vì sao chỉ có mình tôi là trợ lý cho ông, sau đó Hạ Thần nói là ông là giáo viên mới, mới xin được đề tài này, vốn không có sức hấp dẫn, hơn nữa còn đang là nghỉ đông, mọi người đều muốn sớm về nhà ăn Tết, nếu ngày đó ở văn phòng ông không gài hàng tôi thành công, vậy hiện tại ở phòng thực nghiệm chắc cũng chỉ có mình ông lẻ loi, nói xong thì lại cảm thán hai tiếng, vẻ mặt vô cùng đau xót.

Tôi vẫn cho là thầy nhìn thấy thiên phú dị bẩm của tôi, vì thấy tôi trí lực hơn người, đẹp trai lỏng lẻo, ngọc thụ lâm phong, nên mới hi vọng có tôi đồng hành cùng ông, một phen thực hiện giấc mộng vĩ đại phục hưng Trung Quốc.

Thật quá tủ thân mà, cái kẻ bạc tình này.

Đang trong kỳ nghỉ đông nên ở buồng ngủ của phòng thực nghiệm cũng không có ai, mỗi ngày sau khi xong việc, bọn tôi đều gọi thức ăn ở ngoài hoặc ra ăn hàng, sau khi về lại phòng thực nghiệm sẽ xem phim hoặc chơi game, đời sống về đêm quả thực không thể thoải mái hơn.

Chỉ là, người tên Hạ Thần này lúc chọn phim có chút biến thái.

Bình thường Hạ Thần đều toát lên vẻ tươi trẻ nhẹ nhàng, đến lúc chọn phim thì đặc biệt thích mấy bộ máu tanh, nhân số người chết hình như tỉ lệ thuận với độ yêu thích bộ phim của ông. Đầu tiên, chúng tôi cùng nhau xem hết 8 phần “Saw”, trải qua 52 cái chết, tiếng rít gào và máu me tùm lum khiến linh hồn tôi cũng thăng hoa luôn.

Tôi cho rằng trưởng phòng ký túc hồi cấp ba lúc ăn cơm thích phổ cập khoa học về hệ bài tiết của chim chóc đã đủ khiến người phát điên rồi.

Bữa tối nay là lườn gà, Hạ Thần lại tìm ra một bộ phim đề tài thám hiểm tìm đồ cổ, vừa nhìn cái tên tôi đã có dự cảm không tốt rồi. Được nửa phim, không có gì bất ngờ khi thấy não của một nhân vật nữ bị đâm một cái ống sắt vô, sau đó thì có một đồng hồng hồng trắng trắng gì đó phọt ra, lúc này tôi theo bản năng mà cắn miếng lườn gà.

Sau đó, trong miệng tôi tràn ngập một chất lỏng màu trắng không thể miêu tả, là từ lườn gà mà ra.

Tôi bối rối, tôi khóc đây, tôi muốn sụp đổ.

Mẹ đã dạy tôi từ nhỏ, tôi không được ở một mình cùng phòng với mấy ông lớn tuổi, tôi nói tôi có bắp tay, không sợ.

... Cá khóc nước biết, tôi khóc ai hay.jpg

Sau đó, tôi cực kỳ phẫn nộ, ném lườn gà vô thùng rác, chỉ vào màn hình nói với Hạ Thần: “Em mặc kệ! Có cái này không có em, có em thì không được có ba cái này!”

Đại khái là thấy vẻ mặt oanh liệt của tôi, Hạ Thần khá là chấn động, ông nhìn tôi rồi thở dài, một mặt hổ thẹn, đứng lên xoa xoa tóc tôi, ôn nhu nói: “Là lỗi của thầy, cho rằng em cũng thích, vậy chúng ta đổi phim khác?”

Ông cứ thích vò đầu tôi hoàn, ông có biết là trong mùa đông thế này, để duy trì kiểu tóc tôi phải mất bao nhiêu thời gian không? Mà dầu mỡ từ lườn gà đã lau chưa vậy!

Thế nhưng mà, cảm giác được sủng nịch này ~ vì sao lại cảm thấy có chút hạnh phúc nhỉ

~Mặt bầy vẻ tức giận, trong lòng lại phơi phới mà nhìn ông đi chọn phim, mong rằng không phải xem nội tạng người nữa.

Sau đó tôi thấy trên màn hình bắt đầu chiếu “Thám tử lừng danh Conan”, là tập 1.

Hạ Thần ngồi về bên cạnh tôi, nói với tôi ông thấy nhiều tội phạm trong Conan có chỉ số thông minh rất cao.

Vậy tại sao chưa từng có tên nào nhìn ra trong lúc Conan giả giọng phá án, miệng của Mouri Kogoro đến mở cũng không thêm chút!!

A a a!!! Tôi muốn in relationship!! Tôi muốn thoát kiếp độc thân!! Tôi không muốn ở cùng chỗ với lão biến thái nữa!!!

- -

Hal: =)))) Người ta mới tốt nghiệp đã đi dạy, hơn chú 3, 4 tuổi là cùng mà chú tả người ta như lão trung niên thế hả =))))

5. Chương 5

Châm ngôn nói thật là hay, phải cố chịu đựng thôi, còn có cách khác sao.

Chủ yếu là xem Conan mấy ngày cũng thấy rất tốt hi hi.

Có điều, hai bọn tôi, một người theo đảng Ran, người kia theo phe Ai, thành ra khắc khẩu.

Hôm nay Hạ Thần cầm đến hai tấm vé Music Festival, hỏi tôi có muốn đi cùng không, tuy tôi không đặc biệt hứng thú, nhưng tối thứ sáu một mình cũng không có việc gì làm, đành đáp ứng.

Mà Hạ Thần lại đặc biệt chờ mong, lúc nghỉ trưa cũng bắt đầu tiến độ, còn thúc tôi, nói lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mạng, như vậy nên tôi cũng phấn chấn theo. Gần 4 giờ chiều thì làm xong, Hạ Thần lái xe đưa tôi đi.

Music Festival tổ chức ở sân thể thao ngoài trời bên bờ sông, tuy rằng khí trời rất lạnh, người đến đứng lại nhiều ngoài ý muốn. Người soát vé đều là những anh giai chị gái xinh đẹp, trên mặt mỗi người còn dán một cái logo nhỏ của music festival, là chim nhỏ màu vàng, rất moe. Hạ Thần đi sau tôi, kéo kéo, tôi vừa quay đầu, ông đã bóc sticker, vỗ vào trán tôi, lại tự dán lên mặt mình một cái, bụng của chim nhỏ ở trên má, lúc ông cười thì sẽ như phình ra, đặc biệt đáng yêu.

Haizz, sao cái người này thích cười thế không biết, không thấy nữ sinh bên cạnh đang lén chụp hình à, thật phiền, hừ.

Đợi chút... Vì sao lại phải dán trên đầu tôi!! Có ai mà dán chim giữa trán chứ!! Chim thần chắc! Bị nhục trí sao!!

Uất ức quá mà.jpg

Đợi đến lúc chúng tôi vào được sân sau, Hạ Thần kín đáo đưa cho tôi một chai nước, thở dài nói: “Nhìn cậu bé nhà thầy đẹp trai thế nào này, em gái nào cũng muốn đến chụp hình chung với nó.”

... Ông để tâm chút được không!! Không thấy mấy cổ cứ bắt tôi khom lưng, nhất định phải bày bằng được cái trán ra trước ông kính à!!

Thực là mẹ nó không còn gì để nói.

Hạ Thần rõ ràng đã từng tham gia cái này, mục tiêu hết sức rõ ràng, kéo tôi đến trước sân khấu, lại dựa vào ưu thế chiều cao của tôi mà chen lên. Lúc này trên sân khấu đã có nhóm nhạc hát, không lâu sau thì đến đoạn cao trào của bài hát, hát chính trên sân khấu khàn cả giọng mà rống lên, khán giả bên dưới cũng gào theo đến tan nát cõi lòng, phía trước có mấy anh giai tóc dài đầu xù, lắc lư đầu như ăn thuốc. Hai người chúng tôi cũng bị bầu không khí cuồng nhiệt này cảm hóa, tuy rằng không nghe rõ ca sĩ hát cái gì, thế nhưng cũng gào theo giọng ca chính, mọi người cùng nhau gào thét, rất chi là hài lòng. Trời lạnh như vậy, chỉ một ca khúc mà trên mặt đã bắt đầu chảy mồ hôi.

Phần sau về cơ bản đều là nhạc dân gian, có thán vông nhân sinh, có dài dòng da diết, tuy phong cách của mỗi người một khác, nhưng đều vô cùng chân thành, nhiều lần khiến khán giả cũng rung động theo. Cả quá trình, sự nhiệt tình vẫn chưa hề biến mất, cổ họng hai chúng tôi đều khô khốc, chạy hết nổi rồi, chỉ có thể liều mạng uống nước, có khi ngày hôm sau nói không ra tiếng mất.

Thế nhưng thật sự rất sáng khoái.

Cuối cùng là hợp xướng, kỳ thực từ đầu tới cuối tôi chẳng nhận ra ca sĩ nào, thế nên chỉ có thể mù mờ ngậm nga theo. Hạ Thần lại hát rất rõ ràng, tôi đứng sát bên ổng, cúi đầu muốn nghe giọng người nọ, nghe ổng hòa âm cùng mọi người: “Sẽ có một ngày, ngày đó rồi sẽ đến, chúng ta cùng nhau chạy về gò núi kia, chạy về quê hương của người, vĩnh viễn không quay đầu, mãi mãi tự do...” Nhiều người cùng hát, vậy mà tôi có thể nghe thấy giọng ổng một cách rõ ràng, ôn nhu như vậy, lại hát vui vẻ đến thế. Cuối cùng, người trên đài dưới đài đều khóc bù lu bù loa, Hạ Thần xem ra cũng khá là cảm động, vỗ vỗ vai tôi, lẳng lặng nhìn tôi rồi mỉm cười.

Ày, mấy người nói xem, sao ông thầy này cười hoài vậy, lại còn cười đến động lòng người, đến chọc người yêu thích như thế.

Lúc Festival kết thúc đã là hơn 10 giờ, chỗ này cách xa trường học, Hạ Thần mời tôi đến ở nhờ nhà ổng một buổi tối, sáng sớm hôm sau sẽ cùng nhau đi tới phòng thực nghiệm. Kỳ thực, tự đáy lòng tôi không mấy tán thành, bởi tôi cảm thấy mình có chút thích Hạ Thần, để bản thân nảy sinh thứ tình cảm này với thầy giáo của mình, trong lòng tôi có chút khó chịu và hổ thẹn. Đặc biệt là khi anh Thần lúc nào cũng chăm sóc tôi, tôi suy nghĩ rất lâu để xem mình nên làm gì.

Có điều, nhìn Hạ Thần cố ý mua bữa ăn khuya cho tôi, còn sang siêu thị gần đó mua đồ rửa mặt, tôi cũng không mở miệng, ngoan ngoãn đi theo ổng về nhà.

Nhà thầy ở trong một tiểu khu khá mới gần bờ sông, nhà không lớn, áng chừng 80 mét vuông, cách bố cục gọn gàng đơn giản, đồ gia dụng bằng gỗ, dưới ánh đèn mang đến cảm giác đặc biệt ấm áp, đồ dùng không quá ngổn ngang, tùy tính lại tự nhiên.

Như cảm giác mà ổng tạo cho người khác.

Có lẽ vì buổi tối nghe nhạc dân gian có chút thương cảm, lại thêm mệt mỏi, hai chúng tôi yên lặng giải quyết bữa ăn khuya rồi chuẩn bị đi ngủ. Hạ Thần dọn bàn, cho tôi tùy ý chọn quần áo trong tủ để đi rửa ráy. Tôi đi tới phòng ngủ, mở tủ ra nhìn kỹ, nhất thời kinh ngạc.

Trong tủ, treo một nửa đã là đồ của Hollister và Brown Bear Family.(*)

Khả năng mấy người không nhìn ra điểm cần lưu ý, thế nhưng trước đây, tiền bối trong vòng từng phổ cập cho tôi, đây là hai nhãn hiệu rất được gay hoan nghênh, trên thực tế, các đồng gay mà tôi biết cũng đều thích mặc loại này. Hạ Thần có nhiều quần áo của hai hãng này như vậy, thế nhưng cả học kỳ này tôi chưa thấy ổng mặc lần nào, nếu như chỉ là đơn thuần thích nhãn hiệu này, vì sao chưa bao giờ mặc? Hay ổng chỉ mặc vào ngày nghỉ?

Cho dù là loại khả năng nào, tôi đều cảm thấy đáp án có chút kinh sợ, nhưng tôi là một thẳng gay nhất cây, bình thường, hai chúng tôi chưa bao giờ bàn luận trên phương diện này, tôi không biết chút nào về xu hướng tính dục của ổng.

... Chờ chút, nếu như ổng là đồng tính, lại có thái độ cấm kỵ như vậy, thì vì sao lại cho phép tôi tự mình tìm quần áo? Là không để ý sao? Hay là... Muốn thăm dò tôi?

Tôi coi ông là bằng hữu, thế mà ông...

Được rồi, tôi cũng không thực sự chỉ coi ông là bằng hữu.

Đánh hơi được mùi battle.jpg

Nghĩ vậy, tôi liền chọn một bộ Brown Bear đi rửa ráy, chuẩn bị lát nữa có một hồi tỹ muối nhiệt tình nhận mặt nhau. Có điều, tắm xong đi ra, Hạ Thần nhìn tôi một hồi, không nói gì, cực kỳ bình tĩnh đi vào tắm rửa. Sau đó chúng tôi chúc nhau ngủ ngon, tôi đi phòng cho khách, ông vào phòng ngủ chính, ngủ.

Ý! Chẳng lẽ tôi nghĩ sai rồi, có khi nào thằng nam lại thích cái style buông thả mà cute cute này?

Lăn qua lộn lại trên giường nửa ngày, tôi thực sự không ngủ được, liền lấy giấy bút ra, tựa trên đầu giường mà bắt đầu phân tích.

Vấn đề đặt ra: Có nên triển khai thể tiến công hay không?

Bước thứ nhất, để chuẩn bị nhiệm vụ, viết chính tả 100 chữ số đầu tiên của số pi, viết từ 3,1415926, có thể viết rất trôi chảy, chứng tỏ tâm tư thư thái, tính logic cao.

Bước thứ hai, xét về chiều cao, số cơ bụng, tuổi tác, học lực, sự ưa thích, không gian sinh hoạt làm việc nghỉ ngơi, tôi cùng Hạ Thần phát triển rất tốt, lập tức có thể lấy điểm tối đa ten out of ten.

Bước thứ ba, từ 10 chiều không gian ấy, lấy trục cho mỗi chiều, lấy một điểm trên trục dài, lập biểu đồ radar, tính diện tích của hai cá nhân riêng biệt.(**)

Bước thứ tư, phát hiện diện tích Hạ Thần lớn hơn tôi 0,5, điều này chứng tỏ ông là một con người ưu tú, thế nhưng cái chênh lệch này khá nhỏ, có thể chứng minh hai chúng tôi ở cùng một nấc thang, cực kỳ xứng đôi.

Bước thứ năm, xét về việc lịch sử tình trường của tôi là con số không tròn trĩnh, hơn nữa rất có nghị lực học tập, chưa bao giờ từ bỏ đồ mình yêu thích, như vậy chứng minh tôi là một người kiên trì, thích hợp để bàn chuyện lâu dài. Dù tình yêu thầy trò có tính nguy hiểm cao, thế nhưng có thể qua song phương cố gắng mà hạ thấp mức độ thương tổn, tương đối có khả năng mang lại trải nghiệm hạnh phúc cho đôi bên.

Kết luận: Nên theo đuổi.

Toán học chính là phải có dũng khí đưa ra giả thuyết, sau đó thì cẩn thận tìm chứng cứ.

Sau khi tìm được kết luận, trong lòng tôi vô cùng thoải mái, hẹn giờ báo thức rồi yên tâm đi ngủ.

Hạ quyết tâm liền muốn bắt đầu hành động, sáng hôm sau, sau khi tôi rửa mặt, thừa dịp Hạ Thần còn chưa tỉnh, vào nhà bếp tìm đồ làm bữa sáng, bày ra bản thân rất có tiềm năng làm việc nhà. Quả nhiên, sau khi Hạ Thần rời giường, nhìn thấy bữa sáng tinh xảo kia liền rất vui vẻ, dễ thương đến độ khiến tôi suýt ngã xuống đất.

Tuy rằng chỉ là chứng chiên đơn giản, nhưng mà bày đặt rất có nghệ thuật nha, kinh nghiệm giúp đỡ em gái giờ cũng có đất dụng võ, lúc về sẽ mua son thưởng nó.

Lúc ăn cơm, tôi làm bộ lơ đãng hỏi ông: “Em thấy anh có rất nhiều quần áo brown bear, anh cũng thích cái này sao, khá trẻ con nhỉ”, Hạ Thần ý tứ sâu xa nở nụ cười, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu cũng thích phải không? Anh cảm thấy cậu cũng thích hăng này.”

Hả? Ủa? Ai chà ~ Quả nhiên là sắp đặt ha ha.

Tôi tiếp tục xuất kích lần hai: “Anh Thần, vậy anh còn đang độc thân sao, em có nhiều đàn chị thích anh lắm luôn, rất hay chạy tới nghe lớp của anh.”

Hạ Thần bình tĩnh tiếp chiêu: “Hiện tại anh không có nhu cầu in relationship, anh muốn như CEO Cook của Apple, dùng tri thức và kỹ thuật để thay đổi thế giới, mang tiếng nói ra thế giới.”

Cook, mới comeout cách đây hai tháng, ok tôi hiểu rồi.

Thỏa mãn như ý, tiếp tục ăn cơm.

--

Hal: (*) Tôi cũng không biết cái nhãn hàng thứ hai là gì OTL Search ra Brown- Cony đấy nhưng không biết có phải không nên đành để thế này vậy...

(**) Tiểu Viễn bị mê sảng rồi... tôi cũng không hiểu đấy là cái gì...

6. Chương 6

Sắp đến Tết, người trong trường học ngày càng ít, mẹ tôi ngày nào cũng nhắn tin gọi điện đến oanh tạc, giục tôi mau về nhà, trong lời nói mơ hồ có ý bất mãn với Hạ Thần. Tuy rằng tôi muốn ở cùng Hạ Thần, nhưng dù sao cũng đã một năm không về nhà, vậy nên không tiếp tục, trước một tuần xin phép Hạ Thần, chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà.

Từ buổi sáng thẳng thắn xu hướng tính dục với nhau ngày hôm đó, quan hệ của bọn tôi vẫn có chút kỳ quái, chính là kiểu biết đối phương cũng ở cộng đồng này, lúc đối mặt có chút thân mật lại lúng túng. Tuy rằng tôi đã quyết định theo đuổi anh ấy, nhưng người ta là anh, đối thủ là đàn ông thành thực, tôi có chút không biết ra tay từ đâu, chỉ có thể trước tiên giúp làm trợ lý, lại thỉnh thoảng nhắc nhở chú ý sức khỏe. Vẫn nên về nhà bàn bạc với em gái thôi, em gái tôi tung hoành ngang dọc khắp chốn đam mê, nhìn thấu mọi loại sắp đặt bài vở, luôn có thể tư vấn cho tôi kế hoạch thích hợp.

Hôm về nhà, Hạ Thần từ sáng sớm đã lái xe đến ký túc xá, nói cho tôi đi nhờ đến trạm xe lửa, để tôi đỡ phải lẻ loi một mình, có chút cảm thấy đáng thương. Tình hình giao thông khá thuận lợi với bọn tôi, chưa tới hai giờ đã đến nhà ga, chúng tôi liền mua hai cốc cà phê rồi đứng tán gẫu. Kỳ thực, mới đầu tôi cũng không muốn đi ngay, dự định chờ Hạ Thần phải về nhà, rồi hỏi xem có muốn tôi mua vé đi cùng luôn không, kết quả, anh nói nhà anh ở thành phố này, đến thăm gia đình cũng chỉ là đi xa thêm một chút, về nhà dịp xuân cái gì, who cares.

Ok, fine, tôi liền nói với anh mẹ tôi ở nhà nhớ tôi đến nỗi tôi đến là khóc, lúc đi chợ cũng không còn khí lực mặc cả, tôi mà không về cha tôi sẽ vác dao đến trường trời tôi về nhà, để tránh xuất hiện sự việc khiến chủ nghĩa xã hội không hài hòa, tôi phải đi trước một bước.

Nhưng mà đến lúc ở nhà ga, anh nói anh đóng cửa phòng thực nghiệm rồi, tôi rời đi mang đến thương tổn lớn cho anh ấy, anh ấy quyết định tiễn tôi đi xong sẽ về nhà một mình để chữa thương, vừa nói còn vừa giả thút thít, nhìn tôi như một tên bạc tình bạc nghĩa vậy.

Đủ quá rồi, ỷ mình đáng yêu mà cứ giả moe, anh cho rằng anh là ai mà ỷ vào được sủng ái làm càn như vậy! Hừ.

Đi cùng anh ấy, không cảm nhận được thời gian trôi qua, bọn tôi chỉ vừa thảo luận đến vấn đề mẹ ai làm thịt bò tương ăn ngon hơn thì đã đến giờ kiểm vé rồi. Kỳ thực, hôm nay ở nhà ga tôi cực kỳ căng thẳng, có nhiều lần đụng chạm, Hạ Thần cho rằng tôi kích động vì lâu rồi không về nhà, còn thỉnh thoảng xoa xoa đầu tôi, nhưng không phải, tôi còn có một nhiệm vụ của đàn ông.

Nhìn thấy mọi người bắt đầu xếp hàng, tôi lúc này vút cốc cà phê vào thùng rác, thừa dịp Hạ Thần cúi đầu giúp tôi mang hành lý, nhanh chóng cởi cái khăn quàng màu xám trên cổ xuống, trực tiếp quàng lên cổ cho anh, nhanh tay vòng mấy vòng, lại nhân lúc Hạ Thần chưa kịp phản ứng, mạnh bạo cướp lấy hành lý trong tay anh, tựa kẻ trộm trộm đồ thành công, chạy như một làn khói tới cửa soát vé.

Hồi hộp quá, quá hồi hộp, tôi phải cầm ba lần vé mới vào để kiểm tra cơ.

Cái khăn màu xám kia là quà Tết tôi mua tặng Hạ Thần. Mấy ngày trước, lúc đi mua đặc sản cho ba mẹ, tôi thấy sau trường học có một cửa hàng đồ lông, có thể chọn vật liệu rồi đặt làm theo yêu cầu, tôi nghĩ mình đi lâu như vậy, phải khiến Hạ Thần mỗi ngày đều phải nhớ tới tôi, xoát cảm giác tồn tại, vậy nên liền chọn len cừu loại tốt nhất, để chủ cửa hàng làm cho hai cái khăn, một cái màu lam đậm, một cái màu xám.

Kỳ thực, tôi còn muốn thêu tên lên khăn lun, nhưng lại cảm thấy tính ám chỉ quá nặng, cuối cùng chỉ dám thêu hai chữ HC nho nhỏ ở phần giữa của cái khăn của tôi, như vậy lúc quàng thì tên của hai người bọn tôi sẽ cùng nhau bị che đi, là một loại bí ẩn vui sướng. Sau khi nhận được khăn, tôi vốn muốn trực tiếp đưa cho anh, nhưng lại cảm thấy lúc này mà đưa cho Hạ Thần loại khăn đặt làm riêng này thì có chút quá mập mờ, càng nghĩ càng thấy lúng túng, cả ngày hôm nay, dọc đường đi tôi đều suy nghĩ xem nên đưa thế nào, tuy rằng cuối cùng vẫn có chút hồng bét, cả câu hẹn gặp lại cũng không kịp nói, nhưng may là đã cố ý đeo từ sáng sớm, khăn được thân nhiệt của tôi ủ ấm, sẽ không khiến anh ấy cảm thấy lạnh. Cho dù là lúc nào, tôi cũng hi vọng bản thân có thể mang đến ấm áp cho anh ấy.

Tôi bước nhanh về phía trước, trong lòng vẫn thầm cổ vũ cho bản thân quay đầu lại, lúc bước vào chỗ kiểm tra giấy tờ, tôi lén lút quay lại liếc một cái, xa quá nên không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng cái khăn thì vẫn còn ở trên cổ, rất hợp với người, qua lăng kính fanboy, tôi cảm thấy ảnh đẹp trai quá trời luôn.

Mãi đến tận lúc tàu hỏa bắt đầu tăng tốc tôi cũng chưa bình tĩnh lại, cảm giác cả người cứ lâng lâng như say, nghĩ đến khăn quàng cổ lại thấy ngọt ngào, nhưng nhìn phong cảnh bên ngoài chạy ngược lại, cảm thấy tách ra thật khó. Tâm tình cứ phập phùng, đến nhảy lầu cũng không thấy kích thích như vậy. Một lát sau mới nhớ ra là phải nhắn cho Hạ Thần một tiếng, kết quả, mở điện thoại ra thì thấy ảnh đã nhắn cho tôi một tin, mở ra xem, là một tấm selfie. Ảnh tùy ý dựa lưng vào vách tường, nửa khuôn mặt đều chôn vào khăn, tay phải đưa lên làm hình tim, trong mắt nồng đậm ý cười như muốn lan đến lòng tôi, sáng ngời lại ấm áp.

Tôi còn chưa khôi phục, cái tên đều cáng kia đã gửi đến một đoạn voice, nói rằng sáng nay lúc giúp tôi chuyển hành lý đã nhét chiếc chìa khóa duy nhất của phòng thực nghiệm vào túi của tôi, nếu như tôi không về đúng hạn, ảnh sẽ nói với ba mẹ tôi rằng tôi là trộm, còn muốn đến cho tường học đến truy nã tôi. Tôi nghe xong liền lục túi, quả nhiên nhìn thấy một chiếc chìa khóa quen thuộc bên trong, ai, mấy người nhìn xem, trông thì mềm mại như vậy, sao trong lòng toàn muốn bày kế hãm hại tôi cơ chứ!

Hơn nữa! Tôi không phải trộm!! Em tuyên bố bây giờ anh không có đáng yêu chút nào hết!!!

7. Chương 7

Phòng thực nghiệm có là gì, trường học thì sao, ở nhà vẫn thoải mái nhất ha ha ha ha.

Đây là cảm nhận sâu sắc nhất đời tôi. Ai, một cậu trai vừa đẹp trai lại chân thật như tôi có thể tồn tại sao?

Có thể bởi vì đã quá lâu không về nhà, nên vừa bước chân vào nhà tôi đã có cảm giác được gió xuân ấm áp bao phủ, biểu hiện cụ thể ở chỗ tôi có thể tùy tiện thức đêm chơi game, ngủ đến lúc muốn tỉnh, cơm có ba mẹ làm, mỗi ngày đều tiếp xúc thân mật với cái giường tận 18 tiếng, quả là một ngày như này bằng sáu ngày thường cộng lại. Đối mặt với tình cảnh này, tôi chỉ muốn nói, tôi thật sự vẫn chỉ là bé cưng, nên mau dốc sức ra mà cưng chiều tôi đi.

... Nhưng mà em gái tôi thì có chút thảm, dù sao cũng là học sinh cấp 3, cho dù được nghỉ thì cũng phải ở trong nhà, cũng bởi quanh năm sống cùng bố mẹ mà đã thành cái thìa trong đất, trở thành người công nôi chuyên nghiệp rồi.

Ngày hôm trước, thừa dịp bố mẹ tôi đi làm, tôi lén lút kéo em gái vô phòng, nó biết tôi là gay, tôi liền thẳng thắn nói cho nó tôi đơn phương thầm mến thầy của tôi, hi vọng nó có thể chỉ điểm cho tôi vài kế sách, sau đó lập tức che tai lại. Quả nhiên, 10 giây sau truyền đến một trận rít gào kéo dài, công lực rất lớn. Chờ em gái tôi bình tĩnh lại, tôi show cho nó selfie của Hạ Thần, đồng thời giới thiệu một chút về việc học hành cùng thiên phú trong học tập của Hạ Thần, giúp em gái tôi có nhận thức rõ ràng về độ khó nhằn của đối tượng, sau đó con nhóc chết tiệt kia đưa ra đánh giá: “Anh gốc à, em cảm thấy muốn uống thuốc.”

Loại em gái này quá nợ giáo dục, tôi liền đánh nói một trận, lệnh cho nó làm quân sư quạt mo của tôi.

Con nhóc chết tiệt kia mới trầm mặc mở ra một kho văn trong máy tính, nghiêm túc nghiên cứu một lúc, sau đó hỏi vấn đề thứ nhất: “Anh trên hay dưới?”

Còn phải nói sao, nhìn chiều cao của anh mày xem, cả đồng cơ bụng này, gương mặt như đao khắc đầy góc cạnh này nữa, quá xứng làm tổng công rồi còn gì!(*)

Em gái tôi một mặt vui mừng, đưa cho tôi phương án thứ nhất: “Xét thấy thầy anh eo nhỏ mỏng mẩy, sức sinh tốt, anh cứ cường chế yêu yêu người ta một lần, dầu muối thấm dần, đợi đến khi ký hiệu và kích thích tổ kỳ mang thai của omega ảnh hưởng, hẳn sẽ không rời bỏ alpha được rồi!”(**)

Sau đó tôi nhìn cái folder kia kỹ một chút, thấy toàn ABO, màn hình đầy từ ngữ không đúng mực, tôi liền thuận tay xóa, đồng thời lườm con em mình.

Khả năng dạo gần đây nó bị bố mẹ áp bức quá, giờ cũng không thêm care tôi lườm nguýt, còn nghiêm túc phản bác lại: “Anh tự nhìn lại anh xem, không có tiền làm bá đạo công, không có tâm cơ diễn chó săn nhỏ, con đường thiếu nữ công khốc lóc thì khó nhìn, làm ôn nhu nhân từ công biết làm phật nhảy tường cũng là ngô cụt, tuổi của anh thì không theo kịch bản lão lưu manh được, anh chỉ có thể thử làm kiểu công vừa ngốc vừa ngổ thôi, anh à, có khi người ta lại thấy thương cảm đấy?” Cuối cùng còn nháy mắt với tôi.

Cái gì! Phải đến phật nhảy tường cơ à! Cà tím trứng trắng không thể cân nhắc sao! Thiệt cho tôi còn chăm chú học, muốn phun máu.

Chờ đã, đây là cái quỷ gì, tôi không tin cái loại tà ma này. Tối hôm đó, lúc ăn cơm, tôi liền làm như vô ý mà nói con nhỏ chết tiết kia cả trưa nay không làm bài tập, chỉ cắm đầu vào máy tính, thành công khiến nó bị phê bình, bị trừ tiền tiêu vặt, không mua được cái bộ truyện ABO kia, hợp tác chính thức thất bại.

Hôm qua là giao thừa, bởi vì ông bà hai bên nội ngoại đều tạ thế sớm, vì lẽ đó, giao thừa hàng năm chỉ có bốn người nhà chúng tôi cùng ăn, sau đó mừng một đến thăm hỏi thân thích. Cũng bởi vì ít người, ngoại trừ chất lượng có hơn nhưng cùng bữa ăn bình thường cũng không khác mấy, ăn cơm xong ba mẹ tôi đi xem tiết mục cuối năm, em gái tôi thì muốn hóng hớt ca hội gì đó của CV nó thích, đi một mạch vào trong phòng không nói năng gì. Tôi không có hứng thú với chương trình cuối năm, lại nghĩ muốn tìm Hạ Thần quấy rối, vừa hay, thầy Hạ cũng rảnh rồi, vì vậy tôi liền gọi video.

Tôi vốn muốn bày ra tư thế cool ngầu cho ảnh shock chơi, kết quả, điện thoại vừa thông, trên màn hình đã hiện ra một đồng đầu củ cải, chen nhau lúc nha lúc nhúc, tò mò nhìn tôi, nói nhao nhao ồn ào dọa tôi một hồi, tôi theo bản năng mà cúp máy. Không lâu sau, Hạ Thần gọi lại, lúc này mới đúng là chính chủ, hình như anh ấy đang ở quảng trường, đầu đầu cũng thấy đèn đường, vẫn mang cái khăn xám kia, mặc áo nhung đen dài đến cẳng chân, còn đội mũ dẹt kim, trông cứ như gấu mẹ ấy, dễ thương chết người.

Tôi hỏi ảnh đám nhóc kia là ai, anh ấy nói là con họ hàng, thân thích nhà anh ấy đều là người bản địa, vậy nên lúc nào ăn Tết cũng là một đại gia đình, rất nhiều trẻ con. Trong màn hình, sau lưng Hạ Thần thỉnh thoảng lại có mấy đứa nhóc lạch bạch chạy tới, tôi có hơi nghi ngờ, bọn nhỏ mặc nhiều lớp đồ như vậy sao chạy vẫn nhanh thế, Hạ Thần nhìn ra thắc mắc, đắc ý xoay màn hình khoe giày trượt, bởi vì là màu đen, lại còn tối nên tôi thực không chú ý tới. Hạ Thần nói bọn nhỏ học trượt patin cùng nhau một năm rồi, anh thấy chơi cũng vui nên cũng mua một đôi, thuận tiện chăm sóc lũ tiểu quỷ này.

Vừa nói ảnh cũng vừa bắt đầu trượt, nhìn thì là người mới học, chỉ trượt theo đường thẳng, tóc mái Hạ Thần đều bị gió thổi hất lên trên, mũi đỏ đỏ, thỉnh thoảng còn hít hít nước mũi, giống như đang lạnh không chịu được, nhưng lại cực kỳ hưởng thụ, cực kỳ ung dung. Hai chúng tôi không nói chuyện, kỳ thực lúc chuyển động, màn hình cũng không được rõ ràng, nhìn cái gì cũng khó, nhưng tôi lại vẫn thấy rất đẹp, có phải mắt mù rồi không mới thấy như vậy thật đẹp.

Lúc này Hạ Thần đột nhiên quay đầu về màn hình hô một tiếng “Năm mới vui vẻ!”, sau đó nhỏ giọng lầm bầm suýt nữa thì quên. Tôi ở bên này mừng không chịu được, cũng rống lên một câu năm mới vui vẻ với ảnh, mẹ tôi ở trong phòng nghe được, có lẽ tưởng tôi nói với bà, cực kỳ hài lòng mà cho tôi một bao lì xì. Tôi đột nhiên cảm thấy an tâm và vui vẻ, con nhỏ kia nói có lẽ đúng, cùng người trưởng thành chơi trò sắp đặt kiểu gì, con đường ngu ngốc mới thích hợp nhất, có khi không làm gì cũng có được thắng lợi ấy.

Tôi quyết định đánh một đường bóng thẳng.

Thầy Hạ Thần mệt mỏi mà chậm rãi dừng lại, chờ anh ấy thở xong, tôi nói: “Thầy Hạ, năm nhất đại học, em có học được một khái niệm kinh tế học quan trọng, tăng doanh thu biên. Trong kinh tế học, tăng doanh thu biên nghĩa là bổ sung hàng hóa đầu vào, như vậy đầu ra cũng sẽ tăng, nghĩa là khoản thu nhập cũng

sẽ tăng. (***) Anh Thần, em cảm thấy càng dành thời gian và tinh thần cho anh, sức hấp dẫn của anh đối với em càng tăng, em lại càng yêu thích anh hơn. Sức người có hạn nhưng thời gian thì còn dài, em rất yêu mến anh, em còn muốn bản thân có thể càng yêu anh thêm nữa, anh có đồng ý cùng em tăng cường yếu tố đầu vào không?”

Hạ Thần vẫn không lên tiếng, tôi sốt ruột nhìn anh, cảm thấy anh ấy phải có chút yêu thích tôi chứ, ít ra thì cũng không ghét, có điều có lẽ là một mình tôi tưởng bở thì sao, a a a, rốt cuộc là anh thấy thế nào, anh đừng tưởng anh cười một cái là em tha cho anh, anh trả lời đàng hoàng cho em nghe!

Sau đó tôi thấy Hạ Thần mở miệng: “Cậu học kinh tế kiểu gì vậy, doanh thu biên tăng lên thì đến đỉnh điểm cũng sẽ giảm dần, nói không chừng, đến lúc anh già rồi, cậu sẽ chán ghét anh”, tôi vội vàng muốn mở miệng phản bác, anh ấy lại nói tiếp: “Nhưng mà, chúng ta có thể cùng nhau cố gắng rời điểm kia về sau, tầm 100 năm là ổn rồi, em thấy thế nào?”

A a a a a!!! Em thấy cực kỳ ok!! Đây coi như là đáp ứng rồi nhii!! Tuyệt không sai được!! Em không muốn anh hiểu sai cái gì đâu đấy!!!

Một câu tôi cũng không nói ra, chỉ khúc khích cười, đột nhiên nhớ lại ngày đó anh ấy bắn cho tôi một trái tim, tôi cũng vội vàng làm tim lại, nhưng mà không quen tay, thành thử ra tay run run, trông chẳng ra sao. Hạ Thần cũng không ghét bỏ, cười cười rồi nói một câu “Nhận được rồi, anh sẽ giữ cẩn thận, cúp máy đã, gặp em sau.”

Sau đó cúp máy cái rụp rất dứt khoát, hoàn toàn không có tình tiết được miêu tả trong truyện lãng mạn “Anh cúp trước” “Không em cúp trước” “Vậy chúng ta đếm 123 rồi cùng cúp”.

Tâm tình thiếu nam của tôi nhận 10 ngàn damage.

Tức rồi nhá, cái đồ móng heo này!!!! Anh đối xử như vậy với bạn trai đấy à!!! Em muốn cắn người!!!

- -

Hal: (*) Ô, anh giai, tổng công cơ đấy. Em gái mà thích trắng thụ thì anh xác định nhé haha-

(**) Hai anh em nhà này đều điên như nhau...

(***) Tôi cũng không biết edit thế có đúng không nữa... Nguyên văn cái khái niệm là “doanh thu biên là doanh thu có thêm được nhờ sản xuất và bán ra thêm được một đơn vị hàng hóa”. Ví dụ như khi bán 10 cái xe, mỗi cái 20 triệu, tổng doanh thu là 200 triệu, nhưng khi bán 11 cái xe, phải hạ giá xuống 19,5 triệu, doanh thu lúc này tăng đến 214,5 triệu, doanh thu biên của chiếc xe thứ 11 là 14,5 triệu. Khi doanh nghiệp buộc phải hạ giá trong trường hợp muốn tăng sản lượng bán ra, quá một ngưỡng sản lượng nhất định, doanh thu biên có xu hướng giảm dần theo đà tăng của sản lượng (cre: PGS.TS Phó Mạnh Hồng)

8. Chương 8

Yêu đương khiến người ta hư thận quả không sai, đợi đến lúc khai giảng, tôi đã dùng ngót nghét hai hộp giấy vệ sinh rồi.

Năm nay nghỉ đông sớm hơn, vậy nên mới sang năm mới chừng mười ngày đã phải đi học, lúc trở lại, vẫn là Hạ Thần đến ga đón tôi, lúc đấy tôi còn đặc biệt mang cái khăn màu lam đậm của mình, cố gắng không lộ vẻ quá nở hoa, kết quả vừa nhìn thấy người đã không thể khống chế, mặc kệ người đi đường mà xông lên ôm, đụng ảnh đến lão đà lão đảo, hai người đồng thời lui về sau vài bước mới đứng vững. Trước chỉ có thể nhìn anh ấy qua màn hình điện thoại, người này lại còn thích trêu chọc tôi, khiến tôi như mắc chứng khao khát da thịt ấy, hận không thể dính lên trên người anh, dính cái kiểu không có kẽ hở nữa cơ.

Có thể thấy Hạ Thần cũng rất hài lòng, vẫn cười cười nghe tôi dài dòng, chịu một nhọc mang hộ hành lý cho tôi, thỉnh thoảng còn đút tôi đồ ăn vặt, năng lực bạn trai làm tôi có chút tê tê. Khóe mắt người này một nếp nhăn nhỏ cũng không có, vừa nhìn đã biết Tết này ăn ngon ngủ ngon, nuôi ra một thân da mỏng

thịt mềm. Lúc lên xe, anh bỏ khăn của tôi ra, đặt trên đùi, sau đó mở di động bắt đầu chụp ảnh. Tôi như biết được anh đang tính làm gì, rất quang minh chính đại mà nhòm ngó, quả nhiên thấy ảnh đôi ava weixin thành hình vừa chụp, lại còn cho thêm hai cái tai mèo đáng yêu. Lúc này, đáng nhẽ tôi phải trào phúng ảnh, nói lớn tướng rồi mà còn như thế, ai ngờ ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, chơ chơ nhẹ lên mặt tôi một cái, tôi lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Hai ta còn chưa dắt tay nhỏ đâu đấy! Sao tiến độ lại nhanh như vậy! Để em chuẩn bị chút có được không!

Người tên Hạ Thần này một mặt bình tĩnh cài dây an toàn cho tôi, nhìn tôi đang ngơ ngẩn, còn thuận tay nhéo nhéo gương mặt đẹp trai của tôi, bảo là thịt ngon đấy, có thể làm thịt rồi. Tôi cảm thấy hết sức xấu hổ, vì bỏ mất tiền cơ mà nắm chặt tay, tôi ra quyết định rất nhanh chóng, hai tay nâng mặt Hạ Thần lên, dùng sức đặc biệt lớn mà chọt lên miệng anh một cái, cảm thấy thật mềm, thật thoải mái, tôi còn liếm liếm lên đó hai lần. Hạ Thần ngạc nhiên nhìn tôi, có lẽ đã bị tổng tiến công của tôi làm cho kinh sợ rồi. Tôi thuận thế nở một nụ cười tà mị, hỏi anh: “Có phải thoải mái lắm không, bảo bối?”(*) Hạ Thần không lên tiếng, ung dung dùng ngón trỏ xoa xoa môi một hồi, sau đó bời bời lên mặt tôi, ghé đến bên tai tôi thì thầm: “Ai, để vật quy nguyên chủ, hạ nhiệt cho em đấy”, xong còn liếm liếm vành tai tôi.

Tôi cảm giác như chút nước kia không thể hạ nhiệt độ mà bốc hơi luôn rồi.

Người này được lắm, tôi giận, có một ngày tôi phải đưa anh đến nhà đen nhỏ để giáo dục.(**)

Những ngày tháng sau khi khai giảng trải qua rất bình thản, học kỳ này Hạ Thần vẫn dạy môn chuyên ngành cho khóa chúng tôi, chỉ có điều đã thành giáo viên môn xác suất. Xác suất học mỗi tuần hai buổi, sáng thứ hai và thứ tư, lúc có tiết, tôi dậy sớm cùng chạy với anh ấy ở sân tập của trường, sau đó đến nhà ăn ăn cơm, hết giờ học lại đến phòng thực nghiệm giúp anh ấy tra, nhập dữ liệu. Nếu không có lớp, hai bọn tôi sẽ cùng nhau đến thư viện tự học, tôi làm bài tập, anh ấy viết luận văn, viết mệ lại cùng nhau đẹp tai nghe xem Conan là thấy vui rồi, rất dễ giải tỏa, hoạt động buổi tối thì tương đối phong phú, xem phim, chơi bóng, đi ăn liên hoan, đi dạo phố, mỗi tuần một khác.

Hai chúng tôi đều là người quen làm việc theo kế hoạch, thế nên mỗi tối chủ nhật tôi đều cùng Hạ Thần bàn bạc xem kế hoạch học tập giải trí tuần sau sắp xếp thế nào, sau đó lại cùng làm thời gian biểu. Lần đầu tôi tự ý đưa bản kế hoạch cho anh ấy xem, kỳ thực có chút lo lắng, không biết Hạ Thần có nghĩ tôi không có tình thú, hay là thấy tôi yêu đương như làm nhiệm vụ không, nhưng anh ấy cẩn thận nhìn bản kế hoạch, tổng hợp lại một lần sở thích cùng thời gian của cả hai, sau đó cùng tôi sửa chữa, đồng thời hôn hôn tôi, nói anh ấy thích đáng về chăm chú thương lượng của tôi với anh ấy, sau thì những việc đó chậm rãi trở thành thói quen. Chúng tôi mua vé phim trước, sau đó ở thư viện tìm trước vị trí cửa hàng, kế hoạch xong xuôi rồi thì chỉ cần đi. Trong cuộc sống của hai người bọn tôi ít có điều bất ngờ xảy ra, chẳng có thứ gọi là kinh hỉ, nhưng cùng xem bộ phim mà cả hai người thích, dạo phố chọn đồ, tặng nhau quà, bọn tôi nghiêm túc học tập làm việc, nghiêm túc đối với mối quan hệ này, thời gian trải qua cùng nhau đều rất đầy đủ mà an tâm, mỗi ngày đều muốn bản thân có thể hoàn hảo với đối phương hơn.

Thế nhưng, vô số kinh nghiệm thực tế đã chứng minh, sinh hoạt tình dục mà không tốt thì quan hệ vợ chồng không hài hòa được.

Liên tiếp hai tháng, chúng tôi chỉ dừng lại ở mức nắm tay hôn môi, xe của tôi đứng trước cửa ga ra rục rịch từ lâu mà chưa tìm được thời cơ đi vào, dù sao tôi cũng hi vọng lần đầu tiên của bọn tôi sẽ là chính thức, mà phải là kiểu nước chảy thành sông, vì theo đuổi cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hòa mà chỉ có thể chờ. Thế nhưng vị huynh đệ cứng rắn của tôi khiến tôi mỗi ngày không thể không đọc truyện sex trước giờ ngủ, tần suất tuốt tuốt và thay quần lót cứ tăng vọt lên. Đồng thời, bạn cùng phòng giường bên hện hò chưa tới một tháng đã đi tới giai đoạn cởi đồ rồi, làm tôi càng thêm ao ước ghen tị.

Tôi cảm thấy vô cùng buồn khổ, đành đêm khuya đi tìm say.

--

Hal: (*) Hôn như mèo liếm mà tự hào phết nhỉ...

(**) chắc là một cái slang nào đấy nhưng tôi không hiểu...

9. Chương 9

Đùa thôi, tôi đây là một thanh niên ba tốt, nhờ đến quán bar bị người ta kiểm hàng thì làm sao bây giờ, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ tốt trình tiết của mình, chờ người kia đến cướp.

Năm ngoái ông anh họ tôi có mở một quán bar, khai giảng học kỳ này xong tôi liền đến đó lo chân keyboard cho ban nhạc, hình như là bởi vì người chơi keyboard chính thức kia bị bắt về nhà thi công chức hay gì đó. Hôm đi chúc Tết nghe mẹ tôi kể tôi có luyện piano bèn muốn cận thủy lâu đài(*) mà đem tôi qua. Tôi đến xem thử hai lần, là một rock band, lúc trên sân khấu thì cứ gào loạn cả lên, nhưng mọi người lại rất thoải mái thẳng thắn với nhau, thấy tôi tuổi còn nhỏ còn đặc biệt chăm sóc tôi, hơn nữa tiền lương cũng có, thế nên tôi ở lại làm, dù sao thì trong lúc in relationship cũng phải có chút thực lực kinh tế mà.

Hôm nay là thứ sáu, tối đến tôi theo lịch mà đến bar đánh đàn, mỗi tuần có hôm đó là nhiều người nhất, dù sao cuối tuần cũng không cần dậy sớm nên đêm thứ sáu có thể làm được. Lúc đó, bầu không khí đã high như đang trong cái nghi thức tà giáo cuồng hoan gì đó, nửa giờ biểu diễn được kéo dài đến gần hai giờ, đến lúc kết thúc, giọng hát chính đã không lên nổi mà tay tôi nhấc lên cũng không xong.

Sau khi kết thúc, chúng tôi liền đi đến ghế dài ngồi tán gẫu, làm như người xưa ngồi hóng gió dưới gốc cây, tôi mở miệng hỏi họ làm thế nào để nhanh bắt được người về tay, dù sao thì đây cũng là các anh em rock&roll, chuyện ừ ừ cũng là một trong những khởi nguồn cảm xúc của họ, người nào cũng thân kinh bách chiến. Đám người điên này phỏng chừng cực kỳ có hứng thú, vừa nghe tôi nói mình đang in relationship liền lập tức gào rú kêu tôi mau thú tội, còn tranh nhau truyền thụ kinh nghiệm cho tôi. Tay bass Thành ca không biết từ chỗ nào trong bộ trang phục biểu diễn y như mảnh vải rách của anh ta lấy ra một cái USB nhét vào tay tôi, mọi người đều cho tôi một ánh mắt ai cũng hiểu mà, tay trống Đạt Tử làm vẻ lưu manh ngậm điều thuốc, đầy mặt tang thương nhớ đến chuyện khi xưa cùng một tay trống ở band khác, là một màn tay trống tương ái tương sát, qua lại thể nào lại cùng nhau làm một nháy, rồi lại quay ra đoạt địa bàn một trận, uống say rồi lại chọc nhau, lúc viết ca khúc thì chửi nhau tanh bành, đến giờ vẫn thỉnh thoảng lôi ra làm chuyện mà đùa nhau nữa.

Tôi:...

Quả nhiên, yêu đương như lái xe vậy, tân tài xế thì đi cẩn thận từng chút, mà mấy lão già đời thì chẳng ngại ngần đạp chân ga, hạn không thể phóng ra ngoài địa cầu luôn.

Tôi trầm thiết cảm nhận được cảm giác ưu thương, một câu cũng không muốn nói, ngồi yên nghe bọn họ khoác lác. Có điều, mấy chuyện hư hỏng kia không biết đã bị thêm mắm dặm muối vào bao nhiêu lần, mọi người đều ồn ào không muốn nghe, được một lúc thì lại tập trung hỏa lực lên người tôi. Mới đầu tôi cảm thấy xấu hổ, không muốn nói, kết quả bọn khốn kiếp kia lại ý đồng hiếp yếu, bắt đầu cấu kết với nhau chuốc cho tôi một đồng rượu, trong miệng đều nói cái gì mà tình nghĩa huynh đệ, vậy mà toàn trộn whisky với bia vào với nhau, sinh viên như tôi thì chống đỡ làm sao được với kiểu uống đấy, tới tấp một hồi liền thất thủ.

Cho nên lúc thấy cái bàn rượu xoay tròn, tôi liền biết là mình say rồi, thực sự hổ rồi. Vậy nên liền quyết định nhân lúc còn chút ý thức thì phải mông bỏ đi. Kết quả đám kia như ong vỡ tổ kim người tôi cướp điện thoại, moi cho bằng được tên Hạ Thần rồi gọi cho anh, báo địa chỉ quá bar để anh tới đón tôi, sau đó cả đám đều lấy dáng vẻ để bọn anh khảo sát người yêu cho chú em.

Tuy rằng tôi không muốn Hạ Thần nhìn thấy bộ dáng thanh niên bất lương này của mình nhưng trong lòng vẫn ỉn ỉn nở hoa, vì lẽ đó liền say mềm nằm trên ghế không lên tiếng. Nhưng uống nhiều như vậy, chờ đến lúc Hạ Thần tới thì tôi vẫn còn ý thức nhưng một câu cũng nói không ra.

Lúc đó tôi không ý thức được là anh ấy đã đến, chỉ cảm thấy có người đỡ tôi lên, khoác cho tôi một cái áo bành tô cực dày khiến tôi có chút không thở nổi. Anh em bên cạnh thấy tôi đứng cũng không vững mà cứ ngã về phía Hạ Thần, rõ ràng có chút không thoải mái, cũng biết là bọn họ có hơi quá mức rồi. Liền lúng túng xếp thành hàng dưới ánh mắt khiển trách của Hạ Thần, nhìn anh kéo tôi rời đi.

Cảm giác bản thân như một cái chăn bông ấm nóng.jpg

Vì khác biệt thể trạng và chiều cao, Hạ Thần rất vất vả mới kéo được tôi về nhà, trong thang máy còn phải đỡ không cho tôi trượt chân xuống. Kỳ thực tôi muốn tự mình đi, nhưng uống nhiều rồi thì không còn khí lực, mỗi thời mỗi khắc đều đấu tranh với cơn buồn ngủ. Cuối cùng lúc về đến giường, hai người bọn tôi đều một thân mồ hôi nóng, trong hô hấp mang theo nhiệt khí, bầu không khí bỗng chốc trở nên ám muội. Hạ Thần có lẽ đã mệt quá rồi, nằm cạnh tôi thở dốc, mấy người nói xem, đã uống say thì làm sao nghe được âm thanh kiểu này cơ chứ, tôi liền bò dậy chặn miệng anh ấy lại, dùng miệng tôi và một nụ hôn sâu kiểu Pháp.

Ày, nhiệt tình như lửa mùa đông!

Lại nói về tôi, cho rằng chỉ khi không ngừng suy nghĩ con người mới có thể tiến bộ, vì lẽ đó mỗi lần uống say tôi đều thích suy ngẫm về vấn đề nhân sinh. Cũng tỷ như hiện tại, hai chúng tôi vừa nóng hằm hạp vừa hôn nhau, tôi liền suy nghĩ vì sao bản thân lại có thể yêu người này đến thế?

À, phải rồi, người này lớn lên rất đẹp, là phần tử trí thức lại còn rất hài hước, ưu điểm tổng kết lại cũng ra một rổ, hơn nữa còn là một trong ba giáo viên được hoan nghênh nhất học kỳ này, được người yêu thích cũng không có gì là lạ.

Vậy vì sao anh ấy lại coi trọng tôi?

Vì tôi cao à? May mà tôi ở phía nam, 1 mét 8 vẫn còn được coi là xuất sắc. Tôi có đẹp trai không? Xét về tình hình ở trường tổ tình thì có vẻ khả thi. Tôi có tiền sao? Trăm phần trăm giai cấp vô sản.

Ừm, bổ sung các dữ liệu liền cảm thấy bọn tôi có thể đạt thành hiệu ứng sản lượng tăng dần theo quy mô(**), đạt hiệu quả $1+1>2$, rất có lợi cho phát triển xã hội, thúc đẩy toàn bộ nhân loại tiến bộ.

Ai, vậy đáng nhẽ tôi nên nói với anh ấy ngay từ ngày đầu gặp mặt, sẽ không chờ đến sau đó mới tìm tới, quá lãng phí thời gian!

Hả? Mà lúc đó vì sao tôi lại phải đi tìm anh ấy nhỉ?

À đúng rồi, lúc thi học kỳ tôi nhớ chọc bút vào mông anh, nhưng mà tôi cũng đã xin lỗi rồi, còn tri kỷ đưa thuốc cho anh luôn.

Chờ chút, tôi mới chỉ đưa, đã bôi chưa?

... Hình như là chưa, vậy tôi nên thay anh ấy bôi thuốc rồi! Chỗ sau mông thì anh ấy tự bôi kiểu gì! Tôi thực sự quá sơ ý, làm bạn trai lại không biết chăm sóc như thế, may mà hiện tại tôi nghĩ tới, không thì nhớ sau này vết thương chuyển xấu thì làm sao bây giờ, tôi nghe bạn cùng chuyên ngành nói qua là nếu nghiêm trọng thì có khi còn phải cắt bỏ, vậy chẳng phải hạnh phúc của bọn tôi quần theo gió bay rồi sao (?? __??)

Nói là làm, tôi thả Hạ Thần ra, lật người anh ấy lại rồi bắt đầu cởi quần, nhưng mà lần đầu tiếp xúc thân mật như vậy khiến tôi có chút ngại, thế là vừa tiếp tục động tác trên tay vừa hôn anh ấy rồi chú ý. Tôi nhớ hình như anh ấy đặt thuốc trong ngăn kéo, vậy nên liền vươn đến tủ đầu giường muốn tìm thuốc. Lúc này Hạ Thần đột nhiên đè tay tôi lại, ghé vào bên tai thấp giọng hỏi tôi đang làm gì. Tôi sợ khiến anh ấy tự ái nên không nói thẳng, cẩn thận mà nói với anh “Em xoa cho anh, sẽ không đau nữa”. Hạ Thần im lặng một hồi không lên tiếng, quay đầu sang một bên không nhìn tôi nhưng tay vẫn giữ tôi thật chặt. Tôi mơ hồ cảm thấy anh ấy trở nên nóng hơn, haizz, quả nhiên là vẫn làm anh ấy khó chịu rồi, dù sao vết thương này cũng là lỗi của tôi, nhìn phản ứng hiện tại của anh tôi cực kỳ hổ thẹn, thế nhưng đây chính là lúc thể hiện năng lực bạn trai, tôi tuyệt không thể lui bước.

Nghĩ vậy, tôi liền nhẹ hôn lên cổ anh, cực kỳ dịu dàng nói cho anh ấy biết “Để em giúp anh, mọi việc cứ giao cho em, em sẽ làm chậm thôi, ngoan nào, đều là vì cơ thể của anh”. Hạ Thần run nhẹ, quay đầu nhìn tôi, lấy ra một đồ vật dạng ống trong ngăn kéo đưa tôi, rồi không làm gì nữa mà đáp “Được rồi, em làm đi, nhưng nhớ nhẹ một chút”, sau đó liền nằm úp sấp xuống gối không nhìn tôi.

Ôi trời, tôi thấy anh ấy cũng chưa từng tự bôi đi, tuy rằng tôi nhìn không rõ lắm nhưng mà thuốc này còn chưa mở đây này, không có chút dấu hiệu dùng qua nào. Thiệt là, người này đối với thân thể mình không chăm sóc gì cả, sau này tôi nhất định phải chú ý quan sát anh.

Có điều, cũng không biết cái thuốc này là thuốc gì mà cứ trơn tuột, tôi uống say tay cũng không vững khiến mông Hạ Thần đều dinh dính nhơm nhớp, có điều tốt xấu gì cũng đã thoa xong, ngày sau sẽ tốt hơn thôi. Tôi lại vặn chặt thuốc, nhét vào ngăn kéo ở tủ đầu giường.

Lúc này giọng Hạ Thần lại như không tưởng tượng nổi mà vang bên tai tôi “VẬY là xong rồi à?”

A? Không phải sao? Chẳng nhẽ tôi còn cần phải thổi khô à?

Tôi nghi hoặc nhìn anh “Bôi xong thuốc rồi mà, để khô một hồi là có thể ngủ.”

“Bôi thuốc? thuốc gì?” Anh xem ra còn kinh ngạc hơn cả tôi, con mắt mở to tròn, nom thật đáng yêu. (***)

Tôi cảm thấy có chút oan ức lại đau lòng, có ý tốt mua thuốc, anh ấy không cần thì thôi, lại tiện tay ném đi không nhớ tới, tuy rằng lúc đưa thuốc tôi chưa là bạn trai anh, nhưng mà không phải cứ không để trong lòng như thế đi. “Không phải mông anh bị em làm thương sao, tự anh thì không tiện bôi, em sợ anh bị nặng thêm nên mới giúp, sau này mỗi ngày em đều sẽ giúp anh bôi!” Nói xong lời cuối tôi còn thực vui vẻ, đến gần nhìn thẳng mắt anh thăm dò.

Hạ Thần nhìn tôi không lên tiếng, tôi tính toán, nghĩ anh ấy cảm thấy việc mình quên có lẽ xúc phạm tới tôi, vì lẽ đó nên có chút áy náy, có điều, là đàn ông thì tôi nên rộng lượng một chút, thế nên tôi liền hào phóng mà tỏ vẻ không để ý, đây là chuyện tôi phải làm. Lúc này Hạ Thần đột nhiên cười lớn, ôm lấy tôi lần qua lần lại, cảm thán, “Cậu nhóc nhà anh ngốc thật ngốc”, vừa cười vừa nhéo nhéo tôi.

Gì chứ! Em chăm sóc anh như vậy mà anh dám nói bạn trai anh ngốc! Anh không quý trọng em à!

Tôi giận mà bỏ nhào về phía anh, sau đó liền bắt đầu cù anh ấy, thế nhưng cù một hồi tôi liền thấy có chút không đúng.

Anh ấy chỉ mặc nửa trên, phần eo có chút lạnh, tôi cù một hồi liền bắt đầu ửng hồng. Cứ nửa trần truồng như vậy, tình cảnh này có chút quá tình sắc, mà anh ấy thì lại hơi mềm nhũn ra.

Tôi bắt đầu không tìm được mà tay lần mò dọc theo eo anh. Lúc cởi quần anh tôi đã bất điều hòa lên rồi, tôi cảm thấy tay tôi cũng ẩm lạnh, như Hạ Thần lại tựa như sợ lạnh mà tinh tế run lên, tôi nghi ngờ không biết có phải nhiệt độ chưa đủ cao hay không, lại không nỡ rời đi lấy điều khiển từ xa, liền ôm cả người kia dưới thân, để hai chân anh ấy đều kẹp giữa hai chân tôi, muốn khiến anh ấm áp đôi chút, lại khác chế không được mà tiếp tục xoa xoa đối phương. Hạ Thần có vẻ bị tôi ép cho không quá thoải mái, bắt đầu nhẹ nhàng ngọ nguậy.

Kể đã bị rượt khiến đầu óc trì độn là tôi đây có chút tức giận.

Tôi bèn nằm xuống, ôm anh thật chặt từ sau lưng, hai chân vẫn kẹp lấy anh khiến anh không thể nhúc nhích, sau đó tay còn cố ý hướng về thân dưới của anh, nắm chặt rồi từ từ xoa nắn, cảm thụ độ cứng dần lên của đồ vật trong tay, nghe thấy anh ấy đột nhiên nặng nề thở dốc, run rẩy gọi tên tôi, tôi nhẹ nhàng liếm liếm gáy anh một chút mới thấy hài lòng. Lúc này Hạ Thần đột nhiên nghiêng đầu xấu hổ nhìn tôi, một lúc sau lại không tìm lòng được mà hôn tôi, thỉnh thoảng còn cắn tôi một cái cho hả giận.

Cắn đến nổi khiến tôi cứng luôn rồi.

Một tay tôi giúp anh ấy, tay kia lại dùng sức khi trước ngực, khi ngang bụng lưu luyến xoa nắn, thân dưới phối hợp với tiết tấu tay, thỉnh thoảng lại đỉnh về phía hai chân anh. Có quần ngăn cách liền cảm thấy gãi không đúng chỗ ngứa, tôi lại không rảnh tay tự cởi quần áo, hương rượu lại càng khiến tôi thêm nóng nảy, vội vàng thở dốc bên tai Hạ Thần, nhờ anh giúp tôi một chút. Hạ Thần thuận theo mà xoay người lại, giúp tôi cởi quần áo, đồng thời đưa đẩy thân mình về hướng tôi, thoải mái thở hổn hển một hồi, sau đó tựa như an ủi mà hôn hôn tôi, rồi cũng nắm lấy tôi.

Việc này quá độ kích thích rồi. Hai chúng tôi mặt đối mặt mà ôm, thân dưới dính chặt lấy nhau, bất kể động thế nào cũng gây ra một trận run rẩy, xúc cảm mang đến như vừa choáng váng vừa vui vẻ kích thích. Tôi không tìm được mà càng ghì lấy anh ấy vào trong lồng ngực, dùng chân nhẹ vuốt vuốt trên da anh, hưởng thụ xúc cảm thân mật này. Anh ấy rõ ràng cũng sắp nhịn không được, nhịp thở càng thêm gấp gáp, mãnh liệt mà vội vàng hôn liếm cổ cùng trước ngực tôi, gọi tên tôi không ngừng, động tác trên tay cũng

càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nặng, tay tôi bao lấy tay anh cùng nhau lên xuống, cuối cùng, khi anh ấy cần tới vết hầu tôi, bọn tôi cùng nhau đạt cao trào.

Sau khi phát tiết tinh lực, cảm giác say cũng bớt đi không ít. Trên người trên chân đều dính nhớp, hai chúng tôi liền cùng nhau tắm rửa sạch sẽ, kết quả cùng nhau một hồi lại bắt đầu hôn hôn, thở không nổi mà cũng không nở tách ra. Hơn nửa đêm cũng lười dọn dẹp, chuyển đến phòng ngủ cho khách, tôi mơ mơ màng màng mà ôm lấy Hạ Thần, Hạ Thần đẩy tôi hai cái mà không thấy nhúc nhích gì đành chấp nhận cùng ôm nhau ngủ.

- -

Hal: (*) Cận thủy lâu đài (tiên đặc nguyệt): Nghĩa là lâu đài bên bờ biển ánh trăng sẽ chiếu tới trước tiên, hàm ý ở gần thì được ưu tiên.

(**) Tiếng Anh tôi tra ra là “increasing returns to scale”, nghĩa là sản lượng tăng với tỉ lệ cao hơn mức tăng của nhập lượng. Chắc kiểu càng đầu tư(tăng quy mô) thì kết quả lại càng tốt à? Mà khổ quá, tính cũng kiến thức kinh tế mà say cũng kiến thức kinh tế... Học nhiều bị tẩu hỏa nhập ma à huhu

(***) Ông này lậm thầy Hạ quá, mở mồm ra là khen thầy đáng yêu =))))

À, thím nào đọc Phùng Xuân không? Hic, tôi mới đọc xong hôm nay, mê chết luôn rồi huhu. Lần đầu tiên đọc một bộ báo thù rửa hận mà sáng khoái như thế ôi giời ôi ;;v;;

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, nội tâm tôi thực sự tan vỡ.

Trước đây bị mẹ ép xem phim truyền hình máu chó sóng gió gia đình, tôi còn nhỏ nước bọt vào cái tình huống rượu vào mất trí, mà kết quả của tình tiết này là gây ra vô số hiểu lầm máu chó, nhưng sau khi nhớ lại thì lại cùng nhau hạnh phúc. Không giống tôi hiện tại, ôm Hạ Thần nhà tôi, chìm đắm trong ánh nắng ấm áp mà tôi chỉ cảm thấy lệ rơi đầy mặt.

Quả nhiên, lo lắng quá nhiều, tất có mất mát, một giây ngu ngốc, thần tiên khó cứu.

Nhân sinh chính là cứ lên lên xuống xuống như vậy.

Hạ Thần vẫn còn chưa tỉnh lại, có lẽ là vì tối qua lăn lộn đến quá muộn. Nghe hô hấp nhẹ nhàng bên tai, tôi bắt đầu vắt hết óc suy nghĩ nên giải thích hành vi của mình thế nào, cố gắng cứu vớt lịch sử đen của bản thân.

Không trách lúc em gái tôi chơi Người sói lần nào cũng được phát trúng Tiên tri, nó nói quá linh luôn, hiện tại chỉ số thông minh của tôi chẳng những không tăng lên mà thậm chí còn có xu thế giảm nhanh dị thường.

Aishh, giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra thì thật có chút cặn bã, phỏng chừng chỉ còn cách mất mặt, tôi liền đặc biệt đau buồn mà nằm ngửa, chờ Hạ Thần tỉnh lại sẽ tỏ vẻ ăn năn hối lỗi, kết quả, tôi vừa động liền phát hiện có vật gì đó cứng cứng đâm lên đùi.

Trong nháy mắt tôi liền nhớ về sự nhiệt tình và cảm giác khoái lạc ngày hôm qua, dục vọng không kịp đề phòng mà dậy lên. Trong ổ chăn, tôi từ từ đưa tay ra nắm chặt anh, Hạ Thần vẫn đang ngủ như cũ, yên phận mặc tôi động. Lại nói, tối qua quậy đến như vậy, bây giờ anh ấy đang ngủ ngon, tôi mà quậy rối thì không tốt, tôi cũng không quản được mình, chỉ chằm chằm xoa nắn cho anh từ phần gốc lên trên, đến đỉnh chóp lại đi xuống. Yên lặng như vậy lấy lòng anh tôi cũng đạt được cảm giác thỏa mãn lớn, mà cảm giác thỏa mãn lại tiến một bước biến thành dục vọng, dưới thân lại càng cứng ngắc, cảm giác sung sướng như đang mạnh mẽ lan tràn.

Trong lúc tôi đang chìm đắm, đột nhiên cảm thấy vành tai có chút ngứa, vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện Hạ Thần không biết tỉnh từ lúc nào, len lén tiến đến bên tai tôi cắn một hồi, còn liếm liếm, xem ra còn chưa

hoàn toàn tỉnh táo, mí mắt nửa có nửa không mang ý trêu chọc, miễn cưỡng tựa người dậy dụi dụi mắt nhìn tôi.

Vốn dĩ tôi cho rằng anh sẽ mĩa mai tôi, còn hi vọng anh có thể tỉnh dậy chậm một chút. Nhưng giờ nhìn bộ dáng này, trong bầu không khí an tĩnh lại cảm thấy chuyện này cũng thật chẳng có gì đáng nói, tôi cũng kìm lòng không đành mà nở nụ cười, ôm anh đến gần liếm liếm môi anh, có vẻ như hơi khô, thế nhưng sau một hồi liền trở nên ẩm ướt, sau đó lại luồn đầu lưỡi vào nhẹ động, cảm thụ nhiệt độ khoang miệng của nhau.

Có điều, nếu anh tỉnh rồi, động tác của tôi cũng trở nên kịch liệt hơn, tốc độ cùng cường độ cũng đủ để khiến anh thở dốc, thân dưới cũng không tự chủ được mà hướng bụng dưới anh va chạm. Hạ Thần vươn tay muốn nắm lấy tôi, nhưng tôi lại không để anh toại nguyện mà nắm tay anh chen vào giữa hai chân anh, vuốt ve da dẻ hai bên đùi, nhìn anh dò hỏi. Không biết có phải ánh mắt của tôi quá chăm chú không, Hạ Thần tựa như không chịu được mà cúi đầu, sau gáy bắt đầu ửng hồng, nhẹ giọng ừm một tiếng, lại ôm tôi thêm chặt.

Đây là đồng ý rồi, tôi chậm rãi xen chỗ kia vào giữa hai chân anh, nông sâu đưa đẩy, lúc chen vào cực sâu còn đẩy anh ấy lên trước, khiến người run rẩy từng hồi. Tôi nhìn bản thân đưa ra đưa vào, được da thịt anh ép chặt, mà anh càng ép tôi lại càng dùng sức, cảm giác như cả thân thể lẫn linh hồn đều sôi trào, mà dục vọng trong mắt người đối diện cũng hiện càng rõ.

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy đã đến đỉnh điểm của sung sướng, sau đó thì bộc phát, tựa như cả thân thể đột nhiên nổ tung, mà dư vị lại chậm chậm vờn quanh. Cái cảm giác ôm người yêu trong lòng, không kiêng dè gì mà thân thiết vào buổi sáng thế này thực sự quá tuyệt vời. Tôi ôm Hạ Thần yên lặng một hồi, trải qua chuyện vừa rồi, Hạ Thần đã hoàn toàn tỉnh táo, trong ánh mắt lộ ra chút trêu tức.

Thoạt nhìn là muốn tính sổ với tôi, tôi lập tức đưa tay ra che miệng anh, thấy tay đưa ra là tay lúc này dùng để ứ ừ nên đành mau chóng đổi, vội vàng nói với anh “Ba ba cái gì cũng đừng nói, ba là ba ruột con, con xin ba, tha cho con, con sai rồi”. Nhìn anh ấy lại có vẻ như càng ngày càng muốn cười, đuôi mắt đều cong lên.

Đàn ông chính là càng lớn tuổi càng xấu xa, tên bot cặn bã nào đó lại đi trêu tôi.

Xem ra là muốn tôi dùng tới đại chiêu rồi.

Nghĩ vậy, tôi liền cực kỳ nghiêm túc nhìn anh, đầy mặt trang trọng, đón lấy ánh mắt anh, trịnh trọng nói từng chữ: “Em yêu anh”. Hạ Thần sững sốt một chút, xem ra cũng không nghĩ tới tôi lại đột nhiên nói như vậy, vẻ mặt dần trở nên dịu dàng hơn, vỗ vỗ tay tôi ra hiệu tôi bỏ ra. Xong rồi, xem ra cái vận mệnh này vẫn không chịu buông bỏ tôi. Tôi thất bại bỏ tay xuống, yếu ớt nhìn anh, vẻ mặt u oán khi bị chồng ruồng bỏ.jpg

Kết quả, Hạ Thần lại nâng mặt tôi, hôn hôn chóp mũi tôi một hồi, có chú ngựa, còn hại tôi hắt hơi một cái. Sau đó anh nhìn thẳng tôi, nói “Tiểu Viễn, anh cũng yêu em”, nói xong lập tức cười rộ lên.

A a a a a! Thật xấu hổ!! Thật hạnh phúc!! Tôi bị hạ đo ván trên mặt đất rồi á á!! Sao anh ấy lại có thể tốt như vậy chứ!! Trên thế giới sao lại có một mỹ nam tử hạnh phúc như tôi đây!!

Lại nói, đây là lần đầu tiên trong 21 năm tôi nói mình yêu ai đó ngoại trừ đối với người trong gia đình, trước đây xem phim truyền hình, đến đoạn nam chính tỏ tình với nữ chính, cảm thấy đàn ông đàn ông lớn tướng rồi mà suốt ngày treo bên miệng câu anh yêu em thật chẳng có chút man nào, có yêu hay không để tự trong lòng biết là được. Hiện tại, tự mình nói ra lời ngọt ngào này, phần khởi qua đi lại tràn đến một sự xấu hổ mãnh liệt, tựa hồ ba chữ này có ma lực, cả người không có chút nào thoải mái, thực không nhìn nổi, ôi, yêu đương ấy mà, quả là cay đắng ngọt bùi đan xen.

Xem ra Hạ Thần cũng có chút lúng túng, rửa mặt qua rồi vô tình quăng tôi về phòng ngủ chính dọn dẹp chiến trường hỗn loạn tối qua, còn anh thì ở khách phòng chậm rãi thu dọn giường chiếu. Lúc nói chuyện bọn tôi đều không nhìn đối phương, đáp lời cũng không rõ ràng, đến lúc phơi được ga giường ra dưới nắng, nhiệt độ trên mặt mới chậm rãi hạ xuống, tỉnh táo trở lại.

Em yêu anh, gõ ra cũng thấy lúng túng, thôi liền dùng “ba chữ này” để thay thế vậy. Có lẽ bởi vì từ trước

tối nay tôi chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, đồng thời cho rằng tình yêu là cả hai phía cùng nỗ lực kinh doanh chứ không phải chuyện hài hòa trong sinh hoạt, thế nên ba chữ này đối với tôi cũng có ý nghĩa khác biệt, không liên quan đến sinh lý tử biệt hay mấy thứ đao to búa lớn, mà là khi có khó khăn hay cãi vã sẽ cố hết sức nói chuyện để làm rõ, không dễ dàng nói ra lời chia tay, đây mới là lời hứa hẹn của tôi.

Ý tưởng ban đầu của tôi là vào một ngày kỷ niệm nào đó hoặc sinh nhật, nói chung là một ngày quan trọng, mới nghiêm túc nói ra hứa hẹn này. Tuy rằng bầu không khí lúc sáng sớm nay thật có chút không thể miêu tả, thế nhưng cũng không phải chuyện đùa, lời đã ra khỏi miệng là thực lòng phát ra từ đáy lòng, hy vọng Hạ Thần và tôi có thể ở bên nhau. Thái độ lúc trả lời của Hạ Thần cũng rất nghiêm túc, tôi tin tưởng với sự thông minh của mình, anh hoàn toàn hiểu rõ, ba chữ này thật có sức nặng với tôi, đồng thời cũng dùng một loại ý nghĩa tương tự để đáp lại tôi.

Mặc kệ anh ấy có chung ý nghĩ với tôi hay không, tôi cũng phải nói với anh cho rõ ràng, cho anh thấy thái độ của tôi. Dù sao thời gian hai chúng tôi bên nhau vẫn chưa lâu, tuy rằng tích cách cùng phương diện kia đều vô cùng phù hợp, thế nhưng nếu muốn tiếp tục kéo dài, bất kể là điều kiện xã hội hay kế hoạch đời này đều tồn tại những vấn đề cần phải giải quyết. Hôm qua hay sáng nay đều không làm đến bước cuối cùng, thế nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian, hiện tại mối quan hệ của chúng tôi đã bước sang một giai đoạn mới, tôi nghĩ chúng tôi cần phải nói chuyện cẩn thận lại một lần.

Có điều, trước đó bọn tôi còn một chuyện khẩn cấp hơn phải làm. Từ tối qua đến giờ bọn tôi vẫn chưa ăn cơm, mà say rượu còn khiến cho dạ dày không thoải mái, đã sớm đói không chịu nổi rồi, bàn bạc một hồi liền lôi kéo Hạ Thần ra ngoài ăn lẩu.

Còn chưa đi đến quán lẩu đã thấy vị mỡ bò nồng đậm trong không khí, lập tức khiến tôi càng thêm ăn, bụng cũng vang lên. Hạ Thần đi bên cạnh tôi, đột nhiên cầm lấy cổ tay tôi, giả vờ giả vịt dè xuống một lát, vuốt vuốt đồng rìa mép cắn bản không tồn tại của anh, khá là đau xót thở dài “Cậu bé này, mạch của con đập quá nhanh, bụng giống trống, sắc mặt không được tốt, hình như còn choáng váng đầu óc, thật giống như thật có vấn đề, thường ngày nên siêng vận động hơn, chú ý đến chuyện phòng the.”

Ha, người này còn làm cái khẩu khí y xì đúc quảng cáo bán thuốc đông y trên TV, đúng là buồn cười, thậm chí như thế nào tôi còn không biết à, hôm nào nhất định phải làm đến độ anh ấy kêu thành tiếng. Mặc kệ anh ấy, tôi đi đến chỗ quán ăn, gọi nhiều thịt hơn so với bình thường. Lúc rảnh rỗi chờ món ăn cũng đùa theo anh: “Thầy thuốc à, cái này cũng không thể trách con, vị kia nhà con cực kỳ sợ nóng, không chịu mặc quần áo trước mặt con mà đi qua đi lại, buổi tối thì lại sợ lạnh, cần lửa của con mới ngủ yên, mấy tháng như vậy thực sự không chịu nổi, con thực khổ trong lòng, hay ngài kê giúp con chút hoàng liên cho anh ấy hạ nhiệt?”

Hạ Thần lập tức ghen cả họng, sắc mặt khó coi nhìn tôi, tôi cũng không quan tâm, trước đây bị anh ấy ức hiếp lâu như vậy còn không phản kháng hai câu cơ mà, cũng không mất miếng thịt nào đi. Kết quả, cái người này thực sự đi tranh thịt với tôi, anh ấy cũng không vội vàng, mỗi lần thấy tôi gấp thịt thì lại bày vẻ mặt đáng thương nhìn tôi, nói rằng tối qua anh còn chưa ăn cơm đã bị gọi đến đón tôi, sáng sớm chưa kịp anh lại bị tôi dẫn vật một phen, hiện tại đường huyết hạ thấp lắm rồi.

Bằng hữu, trước khi anh ra khỏi cửa còn ăn chocolate cơ mà!

Yêu tinh nhỏ nào đó cứ khiến tôi mệt mỏi như vậy, tôi còn có thể làm gì đây, còn không phải trở thành bé ngoan gấp cho anh ấy từng miếng, còn tri kỷ chấm nước chấm cho anh ấy, ngoại trừ lên lút bỏ thêm chút tôi anh ấy không ăn vô thì quả thực chính là một tên bạn trai nhị thập tứ hiếu.

Náo loạn một hồi, chúng tôi thực sự quá đói, cuối cùng cũng cầm đầu vào ăn, không lo nói chuyện nữa. Lượng ăn của Hạ Thần nhỏ hơn tôi, ăn no xong thì chỉ chọn những gì mình thích ăn, còn không thích thì tổng hết vào bát tôi, có khác gì cho heo ăn không, ôi, thật không có nhân quyền. Bữa cơm này ăn nhanh hơn so với thường ngày, ăn xong, hai chúng tôi mỗi người một tách trà, trà lúa mạch của tiệm này pha rất ngon, nước trà trong lại có mùi thơm, chúng tôi trước hàn huyên trước về tiến độ thí nghiệm và luận văn, sau đó tôi liền nói mình muốn bàn một chuyện nghiêm túc.

Hạ Thần nhìn tôi một hồi, đại thể cũng đoán được tôi đang nhắc tới chuyện gì, nhấp một ngụm trà, môi trở nên đỏ hơn, cười đồng ý “Được, nhưng mà đừng nói bây giờ, anh mới ăn no, trong đầu đều nhão như hồ, phỏng chừng em nói gì anh cũng đồng ý, đợi đến tối đi, mua ít thức ăn về nhà làm.” Vì vậy hai chúng tôi

liền đi đến siêu thị, lựa lựa chọn chọn thực phẩm và hoa quả, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt, tôi liền nói vì sao nhà anh toàn chocolate với khoai chiên thế, quá không lành mạnh rồi. Lúc tính tiền tôi còn ngần không cho anh ấy mua nhiều như vậy, bộ dáng giống hệt người mẹ không cho con mua kẹo ở đằng sau, khiến cho cả hai đều khó xử, tên khốn Hạ Thần này liền bỏ ra ngoài một mình, để tôi lấy cả đồng đồ ăn vặt từ trong rổ ra thanh toán dưới ánh mắt hâm mộ của đứa nhỏ kia.

Sau khi về nhà, chúng tôi mở điều hòa rồi thoải mái ngủ thẳng đến bốn giờ chiều, tỉnh lại thì cũng đến giờ chuẩn bị cơm tối. Cả Hạ Thần và tôi đều biết làm cơm, nhưng không như tôi, Hạ Thần quanh năm đều sống một mình, cùng với chương trình học nặng nề ở Hongkong, tiêu chí của anh ấy là nấu đồ nhanh và đơn giản, mọi thứ đều dùng lò nướng, lò vi sóng hay nồi cơm đi nấu. Mà mẹ tôi lúc dạy nấu ăn lại muốn rèn luyện tôi, vậy nên tôi khá chắc tay trong việc xào rau. Buổi trưa đã ăn đủ, bữa tối cũng chỉ cần qua loa, Hạ Thần làm cơm, tôi xào thêm chút thịt chút rau coi như xong việc.

Cơm nước xong xuôi, xếp bát đĩa vào máy rửa bát, chúng tôi chính thức thảo luận vấn đề, Hạ Thần lấy giấy bút từ thư phòng đặt trước mặt tôi, đây là thói quen của tôi, cho dù có cần viết chữ hay không, lúc suy nghĩ đều cầm bút và giấy.

Tôi suy tư một lúc, mở miệng nói trước: “Anh Thần, chuyện buồn nôn này cũng không biết mở lời thế nào, nhưng ít nhất cũng phải cho anh thấy thái độ cùng quyết tâm của em. Hiện tại em đang học đại học năm 3 kỳ 2, trước đây đã từng bàn bạc về kế hoạch sau tốt nghiệp với cha mẹ, nhưng khi đó em vẫn chưa gặp anh” nói đến đây tôi lại nhịn không được mà nóng mặt, “Nếu như tổng hiệu dụng của cuộc sống là giá trị hạnh phúc, là một hàm tuyến tính của các biến ngẫu nhiên như tiền tài, tri thức, tình thân, tình bạn, thì tình cảm của em với anh đang có biến đổi, chỉ cần thay một chút là có thể tạo hiệu quả tăng cấp lũy thừa“(*) cố gắng không nhìn về phía anh, “Em và anh đều còn rất trẻ, không đủ mạnh cũng không đủ khôn khéo, bất kể là vấn đề sinh hoạt hằng ngày hay về xu hướng tính dục, lúc nào cũng có thể gặp khó khăn, vì lẽ đó, em muốn có thể thẳng thắn đề cập đến kế hoạch cho tương lai, tuy rằng kế hoạch sẽ không theo kịp thay đổi, nhưng thật sự, em thật sự muốn cùng anh tiếp tục đi trên đoạn đường này.”

Hạ Thần ôn nhu lại trầm mặc nhìn tôi, đề bàn tay đang căng thẳng mà gõ nhẹ mặt bàn của tôi xuống, thuật thế nắm chặt, tôi rút cũng không ra, nhưng hơi ấm quen thuộc trên tay anh truyền tới quả thực giúp tôi thêm bình tĩnh, nghiêm túc cẩn thận nghe anh nói: “Anh đi học nhiều năm, vì học vị cùng xu hướng tính dục nên cũng không có tình lực cân nhắc tới chuyện cá nhân. Kỳ thực, anh cũng không phải một người lạc quan, luận văn bị gửi trả rất nhiều lần, chỉ có một mình cô quạnh tại Hongkong, một vài bạn học cũng không chịu được mà bỏ cuộc, cuối cùng, nhờ chấp niệm chống đỡ, mãi đến tận năm ngoái mới có thể trở thành giáo viên, bắt đầu cảm thấy an tâm hơn. Ban đầu anh cảm thấy rất lúng túng, không biết phải làm thế nào, thế nhưng lại thu hoạch được bạn nhỏ Tiểu Viễn tốt như vậy, anh cảm thấy vận may đang rất quan tâm tới anh, anh cũng thường lo lắng, không biết mối quan hệ này của đôi ta có làm ảnh hưởng đến tiền đồ của em hay không, dù sao em cũng là người thông minh lại nỗ lực, không nên dây dưa như vậy, nhưng anh lại thật ích kỷ, không nỡ từ bỏ em.” Ngừng một chút, anh tiếp tục “Nói chung, vô luận thế nào, anh lớn tuổi hơn em, lại là thầy của em, có gian nan ngăn trở gì, anh cũng đều có thể chặn trước giúp em một chút, không cần phải sợ.”

Lúc đầu tôi tôn kính anh với tư cách giáo viên, sau lại thành bạn trai, tôi nỗ lực thử chăm sóc anh, quan tâm anh, tuy không cảm thấy tình yêu thầy trò thì có gì là không phải, thế nhưng cũng không phải không có những lo lắng khủng hoảng khi lần đầu tiên yêu đương, tôi sợ anh lớn tuổi hơn mình, trải đời lâu hơn, vậy nên sẽ có mâu thuẫn khi chứng kiến những khó khăn và định kiến đối với người đồng tính ở xã hội này. Tôi tận lực biểu hiện sự dũng cảm và nhiệt tình của bản thân, giờ đây nghe anh bộc bạch lại cảm thấy khoang mũi có chút chua xót, đầy bụng tự trách. Tôi thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ anh nghe ra, cũng không dám ngắt đầu, chỉ nhìn chăm chăm tờ giấy trắng trước mặt, sợ nhìn anh lại càng khó kiểm soát tâm tình. Yên lặng đứng lên đẩy ghế ra, tôi định đến nhà bếp rót cốc nước cho bình tĩnh, Hạ Thần lại giữ tôi lại, sau đó tự mình đi vào phòng bếp, tôi nhìn anh lấy sữa bò ở trong tủ lạnh rồi áp lên mặt, tựa như là hạ nhiệt độ cùng bình ổn cảm xúc.

Uống nửa chén sữa bò xong cũng bình tĩnh lại, Hạ Thần hỏi tôi sau khi tốt nghiệp năm tư tính thế nào, tôi nói vốn có dự định du học, hè này đã thi xong TOEFL, tài liệu cùng trường học vẫn đang chậm rãi chuẩn bị và tìm hiểu. Ý nghĩ này tôi có từ lâu, nhưng vì một vài nguyên nhân nhỏ mà chưa nói cho anh biết. Hạ Thần suy nghĩ một hồi, đồng ý: “Du học để phát triển tầm nhìn quả thật có chỗ tốt, trong trường hợp có

gánh nặng kinh tế, dựa vào kết quả học tập cùng điểm thưởng của em cũng có thể chọn được một trường tốt, hơn nữa luận văn hai chúng ta cùng viết cũng chuẩn bị tiến hành bảo vệ, cũng có thể giúp em một phần, thế nhưng anh khuyên em không nên học tiến sĩ, quá khổ.” Tôi vốn cũng không có ý định này, căn bản tôi cũng không có nhiệt tình đối với nghiên cứu khoa học, lúc thực tập phát hiện bản thân thích thực hành hơn lý luận, nhưng đây cũng không phải trọng điểm chứ?

“Em đi nước ngoài đó đại ca à, phải xa nhau như vậy, anh cũng không có chút thương tâm nào sao?” Tôi biểu thị nội tâm tổn thương sâu sắc, cầu an ủi. Hạ Thần lại không chút để ý mà cười nhạo tôi, “Đi du học làm nghiên cứu sinh cũng chỉ qua một, hai năm là ổn, lẽ nào anh còn sợ một mình? Hơn nữa, anh cũng không lo em đi tìm người khác, thời điểm chương trình học tăng cường độ, mỗi ngày có thể ngủ tám, chín giờ đã phải thấp nhang cầu Phật tổ phù hộ rồi, mà thậm em cũng hư còn gì.” Còn thuận tay bóp bóp ngực tôi, xoa tóc tôi rồi thành một đống.

Có câu, bản thân càng tự ti lại càng thích chê cười người khác, lúc nào anh cũng nói tôi thậm hư, có khi là tự mình không chịu nổi tiến công của tôi, thậm anh cũng có vấn đề đấy chứ! Tôi liếc anh một chút, ung dung thong thả kéo anh lại gần, đè tay anh lên cơ ngực tôi, cắn cắn vành tai anh “Lại đây, sờ kỹ một chút, sau này anh đây đi rồi, cũng không có chỗ nào để sờ đâu nhỉ?” Hạ Thần phồng phồng nhìn ra tôi có chút thay đổi, xoa bừa thêm hai phát rồi buông ra, còn dùng nghĩa chính nghiêm từ chỉ trích tôi phá hoại bầu không khí nghiêm túc của lần trò chuyện này.

Được thôi, tối nay sẽ là giờ chết của anh, hoãn thời gian thi hành án lại một chút cũng không có gì to tát. Hai chúng tôi liên tiếp tục bàn về đề tài trước đó, Hạ Thần thẳng thắn nói cho tôi hết về kế hoạch nghề nghiệp cùng những việc cần chú ý, chuyên nghiệp lại thân thiết, khiến tôi vừa ghi chép lại vừa không nhịn được mà hôn hôn anh. Sau đó lại nói về lịch sử tình cảm, trào phúng nhau vụ cùng là newbie, thế nhưng trong lòng lại dắc ý, cuối cùng mới nói tới cha mẹ, lại không thể tránh khỏi vấn đề comeout với gia đình.

Kỳ thực đây cũng là vấn đề mà tôi rất muốn biết, dù sao việc này cũng rất quan trọng để nhìn ra thái độ cùng nhân phẩm của một người. Tôi cũng không lo Hạ Thần sẽ là kiểu đi lừa hôn, nhưng bởi vì tôi không biết nhiều người là gay, cũng chưa từng là bạn trai của ai, tôi muốn biết Hạ Thần sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Xem ra Hạ Thần đã sớm suy nghĩ đến vấn đề này, sửa sang lại dòng suy nghĩ rồi bắt đầu nói: “Ba mẹ anh đều là bác sĩ, tư tưởng cũng không quá truyền thống, nhưng cũng đã chậm rãi thúc anh kết hôn sinh con, hi vọng có người chăm sóc bên cạnh anh. Anh vẫn chưa comeout, bởi vì trước giờ luôn độc thân, không muốn bộc lộ khiến trong nhà gà chó không yên, mà khi ở Hongkong cũng không tiện nói chuyện, phí học tập của anh lúc đó cũng không nhỏ, nhờ đâu bởi vì comeout mà bị cắt phí sinh hoạt rồi đoạn tuyệt quan hệ, anh cũng chỉ có thể hi sinh thời gian học tập cùng giấc ngủ để kiếm tiền, rất ích kỷ thế nhưng anh không thể không cân nhắc yếu tố này. Trước khi ở cùng em anh cũng không có ý định comeout, thứ nhất, năm ngoái anh hai anh mới vừa kết hôn, vẫn chưa có con, anh muốn chờ đến sau khi bọn họ có con rồi sẽ cân nhắc, dù sao anh cũng không biết phân lượng bốn chữ nổi dõng tông đường trong lòng ba mẹ anh, cũng không muốn phá hỏng nguyện vọng ôm cháu của bọn họ; thứ hai, anh mới chỉ có độc lập kinh tế được mấy năm, nếu như ở tình huống kém nhất, đau khi comeout ba mẹ anh hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, anh vẫn muốn tự mình có thể cho em điều kiện sinh hoạt tốt hơn, khiến ba mẹ em thấy em theo anh cũng không có gì tủi thân; thứ ba, nếu thời gian bên nhau của chúng ta lâu dài, có lẽ ba mẹ anh sẽ tiếp thu được một chút, nếu như em vẫn còn là học sinh, ba mẹ anh có lẽ sẽ cảm thấy em không đáng tin ha ha. Dù sao, anh sẽ cân nhắc các phương diện để lựa chọn biện pháp ít rủi ro nhất, cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, không comeout sẽ còn mang đến thương tổn lớn hơn.”

Cái này cũng là một điểm tôi hâm mộ ở Hạ Thần, anh luôn xác định cho mình một mục tiêu rõ ràng, nghiêm túc suy tính đến các yếu tố liên quan, sau đó lựa chọn phương thức tốt nhất để giải quyết vấn đề. Tôi lại không như vậy, thẳng thắn, hại người hại mình, đột nhiên tôi cảm thấy khó chịu, đứng lên ôm Hạ Thần, Hạ Thần hơi kinh ngạc, nhận ra tâm tình tôi không tốt, tưởng những gì anh nói chọc giận tôi, vì vậy liền vừa ôm vừa dỗ dành, nói xin lỗi tôi. Nhưng vì sao anh lại phải xin lỗi tôi chứ? Là vấn đề của riêng tôi mà thôi.

Tôi ôm anh, nói cho anh hay “Thực ra em comeout rồi.” Hạ Thần rõ ràng cực kỳ kinh ngạc, lập tức ôm chặt lấy tôi, xiết đến độ tôi có chút đau, sốt ruột hỏi tôi “Chuyện khi nào? Là trong nửa năm này sao? Vì sao em không nói với anh? Có bị thương không?” Lắc đầu một cái, tôi mới buồn buồn mở miệng: “Không

phải, là lúc em thi tốt nghiệp trung học.” Tôi hồi tưởng lại tình huống lúc đó, thời gian qua lâu như vậy vẫn cảm thấy đau lòng đến không thở nổi, “Chuyện cũng không có gì mới, năm lớp 12 mọi người cùng xem phim heo, em xem phim nam nam mới cứng, mê man giãy dụa một hồi mới chấp nhận xu hướng tính dục của bản thân. Chẳng qua là lúc đó còn bị áp lực bởi thi cử nên lại càng thấy bị đè nén, đã muốn nói cho ba mẹ để xin sự giúp đỡ ủng hộ từ họ, kết quả em...” Tôi có chút không nói ra được, Hạ Thần nghiêng đầu, cẩn thận hôn tôi, lại xoa xoa, giúp tôi bình tĩnh lại, “Lúc đó, em thật sự sợ bọn họ sau khi biết chuyện sẽ trách mắng em, vậy nên buổi tối trước ngày thi đại học em liền comeout”, tôi lại hít hít mũi hai lần, “Lúc đó, bọn họ vì không muốn ảnh hưởng tới kỳ thi của em ngày hôm sau, nói với em rằng xu hướng tính dục cũng không quan trọng lắm, ôm em, an ủi em, nói rằng dù em có thể nào bọn họ cũng yêu em. Kết quả, vào lễ chúc mừng sau khi biết điểm thi đại học, bọn họ khóc còn nhiều hơn bất kỳ ai, người khác đều tưởng bởi vì em thi quá tốt, chỉ có em biết là bọn họ đang thương tâm khổ sở, em buộc bọn họ tiếp nhận em, là em cảm dao...” Nói tới đây tôi cũng không kiềm chế nổi, nước mắt cứ vậy rơi xuống bên cổ Hạ Thần, dần chảy thành hàng. Hạ Thần thở dài một tiếng, mặc cho tôi tựa trên lồng ngực anh, đến lúc tôi khóc đến thở không nổi mới dẫn tôi lên giường, lau nước mắt cho tôi, lại cho tôi uống nước. Khóc lớn một hồi, trong lòng tôi cũng dễ chịu hơn, không biết từ lúc nào thì ngủ mất.

- -

Hal: (*) Tôi cũng không biết gì đâu =))) Khổ quá, sao cứ lòi định nghĩa này đến định nghĩa kia ra so sánh thế huhuhu

Có phải tôi chia chương sai không mà mấy chương gần đây dài vậy....

11. Chương 11

Đã lâu không tới cập nhật, nếu hôm nay không thu dọn tư liệu trong máy thì đúng là không nhớ ra được. Đại khái là nửa năm nay quá bận rộn, xin giấy tờ xuất ngoại, thi ngoại ngữ dưới dạng phỏng vấn không thân thiện với người mới cho lắm, mặt khác, các kỳ thi trên lớp hay luận văn nghiên cứu cũng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, lần thứ n ôm sách vào học từ đơn, tôi bắt đầu nghiêm túc hi vọng mình có thể tự phân bào, chia thành n tôi để làm việc.

Có điều, sáng ngày hôm qua, cũng chính là ngày 6 tháng 12 năm 2019, vào lúc 10 giờ 45 phút 30 giây, bỏ ra một phần mười giây để mở hòm thư, sau đó nhận được thông báo trúng tuyển, hơn nữa còn là ideal school.

Được rồi, lại cảm thấy có chút bình thản? Loại cảm giác chỉ là easy game thôi ấy? Nhưng lúc đó cả người tôi đều mơ màng, khó tin, đọc tới đọc lui 10 lần, còn dùng cả Google dịch lẫn Kim Sơn dịch, sau đó không không chế được mà hét to trong lớp, bị giáo viên tức giận đuổi ra ngoài, sau đó thế chạy như chó điên, chạy đến văn phòng Hạ Thần, thừa dịp không có ai mà ôm chặt anh ấy.

Tôi cực cực cực kỳ vui luôn ấy!!! Nhảy nhót thế nào cũng không diễn tả được!!! Lão tử chính là đệ nhất thiên hạ!!

Vào lúc này đột nhiên hiểu ra cái câu cực khổ là tài nguyên cuộc sống, chỉ cần kết quả tốt thì ai còn nhớ quá trình tròn méo ra sao, chỉ có gào rú mới có thể biểu hiện được tâm tình của tôi lúc đó!! Tôi điên cuồng muốn sản xuất ra một nỗi canh gà cho tâm hồn, liền mang Hạ Thần ra từ trong lồng ngực, nghiêm túc nói với anh: “Thần ca, cho nên nói, không trải qua mưa gió sao nhìn thấy cầu vồng, cũng không cần lo lắng trên đường đời có bao nhiêu đá sỏi, tất cả đều là vận mệnh ban tặng anh, là kiếm báu...” “Được rồi được rồi, anh biết, nhận được rồi hả?” Hạ Thần cười rồi lại hôn tôi một hồi, không chút lưu tình cắt đứt cảm xúc muốn diễn thuyết của tôi.

Tôi đột nhiên rụt rè, bình tĩnh gật nhẹ đầu, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại thêm một câu “Đạt hạng tốt nhất, the best đấy”, tôi chỉ muốn nghe anh ấy khen. Lúc này Hạ Thần mới hiểu ra, lại ôm lấy tôi làm qua một lượt hôn nhẹ ôm ôm nâng cao cao, không chút keo kiệt biểu dương tôi.

Thật khó để diễn tả, chỉ là thấy cảm động. Kỳ thực, trong nửa năm nay tôi gần như dọn đến nhà Hạ Thần, dù sao thì nhiều ngày thức đêm, không tiện quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của bạn cùng phòng. Cha mẹ ở bên ngoài, mặc dù cũng rất quan tâm tôi nhưng khoảng cách lại khiến có lòng mà không diễn đạt được. Thế nên, xấu hổ nhưng vẫn phải kể, Hạ Thần trên căn bản trở thành nửa bảo mẫu của tôi, phần lớn việc nhà đều là anh ấy phụ trách, tôi chỉ cần hỗ trợ quét nhà gấp quần áo là được, mà buổi tối anh ấy cũng thường thường cùng tôi viết luận văn hoặc chuẩn bị bài, còn giúp tôi nghĩ cách mỗi khi gặp phải vấn đề gì khó khăn, tối muộn còn hâm cho tôi cốc sữa bò, đưa chút hoa quả, sau đó lại yên tĩnh nằm ngủ. Mặt khác, các chuyện hẹn hò hay giải trí cũng giảm đi, lúc áp lực quá lớn tôi còn nghĩ không biết có ảnh hưởng tới anh không, tôi vĩnh viễn không quên được ánh mắt đau lòng trầm mặc anh dành cho tôi trong khoảng thời gian mất ăn mất ngủ này, tuy rằng anh đã nói với tôi rằng anh không có oán giận gì, nhưng chuyện đó cũng không nói lên rằng trong lòng anh không có chút tủi thân khổ sở nào.

Tôi trịnh trọng nói câu cảm ơn với anh, cũng âm thầm hạ quyết tâm sau này phải đối với người này tốt hơn, cho dù chỉ một chút. Hạ Thần lộ vẻ cố gắng kìm nén, ho nhẹ một tiếng, làm như dỗ trẻ mà vỗ vỗ đầu tôi, hỏi “Thế cậu bé này muốn anh thưởng gì nào?” Tôi nghĩ nghĩ, có chút xấu hổ nói “Em không muốn thứ gì cả”, sau đó nhìn Hạ Thần có chút thất vọng lại nói tiếp “Em chỉ muốn anh”, đồng thời dùng ánh mắt lên lét lét thân dưới của anh. Sau đó, tôi phần khởi nhìn tai anh lập tức đỏ ửng. Hạ Thần hí hí mắt nhìn tôi, đánh giá một hồi, không chút do dự mà đáp “Được rồi”, nắm cầm tôi, đặt lên môi một nụ hôn nồng nàn, để lại một câu hẹn tôi đến nhà anh ấy xong liền đẩy tôi ra khỏi văn phòng.

Buổi chiều, sau khi báo tin vui cho ba mẹ bạn bè, thừa dịp không có ai trong ký túc xá, tôi cẩn thận mở cái USB Thành ca đưa tôi lúc trước, theo thói quen lôi vở ra ghi chép, có điều cái thứ phim này xem đến lần thứ ba là hết cảm giác. Xem xong bộ đầu cả người đổ mồ hôi, chim nhỏ cứng, bộ thứ hai thì đã mặt không biến sắc, tâm lặng như thủy, đến lần thứ ba thì hiểu là có bước ra với bước vào, xem tới xem lui cũng chỉ có khuếch trương, rút, đâm, bắn, bốn bước lặp lại. Sau khi xem xong toàn bộ, tôi đội mũ đeo khẩu trang, thay một thân đen thùi lùi, ôn lại lý thuyết một lần, cố không làm người chú ý mà chạy ra cửa hàng đồ dùng cá nhân sau trường học.

Cửa tiệm kia tôi phát hiện lúc mua khăn quàng cho Hạ Thần, thế nhưng khi đó còn là thăm mền, tay nhỏ còn chưa cầm qua, căn bản không dám đi vào cửa. Trước hôm nay tôi vẫn còn cho rằng trong đó bán toàn thuốc tăng lực với viagra, lấy hết dũng khí đi vào mới biết thế giới này quả thật là muôn màu muôn vẻ, đầy một mặt tường mây thứ đồ chơi mà tôi mới chỉ thấy trong truyện con heo, bên tường còn có hai con búp bê trần truồng, một nam một nữ, tôi không tìm được tờ mô sô soạn một cái, cảm xúc da dẻ chân thực có hơi rợn người, càng khó nói đọc sách hướng dẫn làm chuyện này chuyện kia bên cạnh đó. Tôi đứng trước cái tủ đang bày gần mười loại thuốc bôi trơn mà do dự, cuối cùng đỏ mặt hỏi ông chủ xem có đề cử loại nào không, ông chủ không hổ danh là người từng trải, phỏng chừng đã thấy rất nhiều sinh viên đại học như tôi rồi, giảng luôn cho tôi về hướng dẫn sử dụng cùng thông tin sản phẩm, so với quảng cáo còn đáng tin hơn nhiều, tuy rằng nói được một nửa cũng nhân cơ hội chào hàng nhưng suy cho cùng vẫn tính là thành thật.

Vốn tôi nghĩ nên ăn cơm tối xong rồi qua, lại sợ bản thân trông như quỷ đói, thế là tự ép mình xem xong thời sự, cảm thụ một hồi sự giàu mạnh của nước nhà cùng cuộc sống hạnh phúc hài hòa của nền dân chủ văn minh rồi mới đi. Lúc Hạ Thần mở cửa cho tôi chỉ mặc một cái áo tắm, tôi thấy anh đã tắm xong, tâm lý thẳng băng lại trong nháy mắt, cũng không khăn trương nữa, tiến lên một bước bắt đầu hôn anh.

Cả người tôi còn mang theo hàn khí lại được hơi ấm trên người Hạ Thần mới tắm xong xua đi, nhất thời cả người đều khô nóng. Hạ Thần cũng không chút yếu thế mà hôn lại tôi, hai tay không ngừng giúp tôi cởi quần áo, áo khoác, áo trong, quần, từng kiện đồ rơi xuống, đợi đến khi lên tới trên giường thì hai chúng tôi đã trần trụi đối mặt nhau. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy Hạ Thần hôm nay có chút quá trơn mềm, căn bản là không giữ được, hơi dùng lực liền hiện lên vết đỏ, bên cổ còn vương vẩn vị trà xanh nhàn nhạt, “Sao hôm nay anh lại thơm như vậy chứ?” Tôi nghi hoặc mà lăm bắm một câu, lại cần nhẹ nhẹ một cái, cảm thụ bắp thịt đột nhiên căng cứng trong miệng. Hạ Thần bị tôi kích thích đột ngột, tay khoác trên người tôi cũng bất giác nắm chặt, dưới ánh mắt truy hỏi của tôi cuối cùng cũng trả lời “Anh bôi chút kem dưỡng...” Tôi hơi kinh ngạc, “Anh Thần, anh thực sự coi mình thành quà cho em sao? Muốn đem những thứ tốt nhất của bản thân cho em? Phải vậy không?” Ý thức được điều gì đó, tôi lại vươn tay hướng về phía sau anh mà sờ soạng, bên dưới quả nhiên là đã có chút mềm mại ẩm ướt. “Anh, anh đã chuẩn bị qua”, Hạ Thần nằm nhoài trên lồng ngực tôi, đầu cũng không ngừng, xấu hổ cọ cọ đầu vào người tôi, dừng một chút lại tủi thân

nói, “Đây là lần đầu tiên anh làm, không quá thoải mái, cảm giác rất kỳ.” Giọng của anh rất mềm, nhiệt độ trên mặt cũng truyền tới cơ thể tôi, khiến tôi muốn ôm anh, nhẹ nhàng quý trọng anh, lại vừa muốn mất kiểm soát mà làm một số chuyện quá đáng.

Tôi vươn tay cầm túi lên, đổ hết đồng hồ vừa mua ban chiều lên tủ đầu giường, sau đó, dưới ánh nhìn khiếp sợ của Hạ Thần mà dịu dàng hôn nhẹ mắt anh, “Em sẽ cẩn thận, yên tâm, chỉ cần giao cho em là được.” Cảnh tượng có vẻ quen thuộc này khiến Hạ Thần thả lỏng, sau đó dựa nửa người vào đầu giường, chậm rãi tuốt động. Buổi chiều tôi đã xem qua hướng dẫn một lần, bây giờ rất nhanh đã tìm được thứ cần thiết, một bình dịch dành cho blowjob vị chocolate, tăng kích thích lên đến max, hơn nữa còn là vị tôi thích nhất. Đẩy tay của anh ấy ra, tôi vặn nắp bình, một chất lỏng mát mát trong suốt chậm rãi vây lấy vật cứng đang vênh lên, chạy dọc xuống khiến vùng lông cũng ướt nhẹp, mê hoặc đắm đuối. Tôi nửa quỳ, từ từ ngậm lấy thứ đó của anh vào miệng, ban đầu không nuốt quá nhiều, được một nửa thì bắt đầu liếm láp, dùng đầu lưỡi xoay chuyển vòng quanh. Nghe ông chủ nói lần đầu dùng phía sau sẽ rất đau, vì lẽ đó tôi lên kế hoạch khiến anh ra một lần, lúc sau sẽ thả lỏng hơn, nhưng tôi cũng không có kinh nghiệm blowjob, chỉ có thể cố tạo thật nhiều kích thích để bù vào phần kỹ thuật còn thiếu. Tôi ôm nửa người dưới của anh, vừa phun ra nuốt vào vật kia, vừa vuốt ve phần da đùi trong mềm mại, không ngừng lúc nặng lúc nhẹ xoa nắn sau mông. Ngẩng đầu nhìn, Hạ Thần đã bị kích thích đến đỏ viền mắt, nhìn thẳng tôi, thở dốc càng thêm nặng, hai tay vô lực tóm chặt ga trải giường, vẻ mặt trầm luân mà mê loạn không chút nào che giấu. Tôi cảm thấy vật trong miệng càng ngày càng trở nên cứng và lớn hơn, biết dự vọng đã lên tới đỉnh điểm, liền nỗ lực nuốt vào càng sâu, lại nắm hai bên tinh hoàn đè ép ma sát, như chocolate gặp nhiệt mà tan chảy khiến người thỏa mãn, nuốt đến tận cùng xong tôi lại mau chóng phun ra nuốt vào, hiển nhiên loại kích thích này cũng khiến Hạ Thần không nhịn được, không thể tiếp tục khắc chế mà thấp giọng rên rỉ, thân thể cũng run rẩy, mồ hôi nhỏ giọt, cả vùng ngực nhiễm sắc hồng. Lúc sắp lên đỉnh, Hạ Thần vỗ vỗ vai tôi, nâng đầu tôi lên, điên cuồng mà nhiệt tình hôn tôi, cắn tôi, sau đó kéo tay tôi tuốt cho đến khi anh ra.

Sau khi phát tiết, Hạ Thần dựa trong ngực tôi, một chút cũng không muốn động, hài lòng chẹp miệng một cái, lưỡi biếng, hết như bọ mèo, thỏa mãn lại ngoan ngoãn. Kỳ thực tôi cũng cương đến sắp nổ rồi, nhưng với truyền thuyết xử nam sớm xuất tinh, tôi cũng không dám làm bừa. Thấy cũng đã đến lúc, tôi lại lấy trên tủ đầu giường một thứ mềm mềm, đại khái chỉ lớn bằng một nửa ngón út, sớm đã khử trùng, lại cẩn thận bôi thuốc bôi trơn lên, vẫn là vị chocolate. Trước xem phim truyện toàn thấy trực tiếp dùng ngón tay để khuếch trương, thế nhưng sau khi tra tư liệu, biết được rằng đối với lần đầu tiên thì ngón tay quá thô, hơn nữa cũng không vệ sinh, tôi liền đi mua một bộ đồ chuyên dụng cho việc này. Kê một đầu ở phía sau, từ từ xoay tròn nhét vào, tuy rằng Hạ Thần đã rửa qua ruột nhưng vẫn rất khó khăn, hiển nhiên không phải là một quá trình thoải mái, Hạ Thần ban nãy còn ửng hồng lúc này đã nhợt nhạt nhẵn nhụi, hít thở cũng run rẩy, nhưng mãi đến tận khi tôi nhét hết được đồ vào cũng không kêu ngừng, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Tôi xoa xoa sau gáy anh để cổ vũ, lại hôn nhẹ vành tai anh, anh quả nhiên bình tĩnh lại, như một con mèo, sau đó tôi bắt đầu cẩn thận đưa đẩy gây mềm, đồng thời quan sát phản ứng của anh, muốn tìm đến điểm mẫn cảm, xoay được tầm nửa vòng thì nghe thấy anh a một tiếng, là nơi này rồi, tôi có ý xấu, lại đâm vào đó một lần, muốn nhìn thấy phản ứng ngược ngùng của anh, ai dè Hạ Thần lại nắm chặt tay tôi, “Nơi này, rất thích”, vẻ mặt thản nhiên lại mong đợi nhìn tôi, vừa đắm đuối vừa thành thực. Nhìn thấy anh ấy có lại cảm giác, tôi cũng không cẩn thận chậm rãi như lúc bắt đầu nữa, rút cây gây nhỏ nhất này ra, đối cái khác có đường kính lớn hơn một chút, tiếp tục nhắm ngay điểm mẫn cảm mà tiến hành mở rộng, sau đó chờ anh thích ứng lại đổi tiếp số lớn nhất, sau bốn lần đổi thì đã có thể thuận lợi xen vào ba ngón tay, tôi cảm thấy đã đủ rồi, liền bấm bấm đầu ngực Hạ Thần mà ra hiệu cho anh. Đạo thật thương thật khiến Hạ Thần có chút sốt sắng, sau khi giúp tôi đeo bao thì hít sâu một hơi, mang theo vẻ mặt trắng sỉ chặt tay, nằm vật trên giường, không nhìn tôi.

Tôi cũng vô cùng căng thẳng, nhưng nhiều hơn vẫn là chờ mong. Cầm hai cái gối kê đỡ cho Hạ Thần, tự mình tuốt hai cái, bảo đảm độ cứng đã đạt mức tối đa, sờ sờ cơ bụng, bảo đảm độ mạnh cũng ở điểm tối đa, cuối cùng niệm không muốn bắn luôn không muốn bắn luôn, đỡ vật kia kê trước phía sau anh, chậm rãi tiến vào. Tôi cũng không biết phải miêu tả trải nghiệm này thế nào, có lẽ là thật hỗn loạn, cũng có lẽ quá mức hưng phấn kích động, cửa vào là bộ phận chặt nhất, nhưng bên trong lại mềm mại dính nhớp, giống như thân kiêu được đưa về vỏ kiêu, một mảnh mẽ tiến lên, một ôn nhu bao bọc, vừa khớp, thậm chí còn có một loại cảm giác như thuộc về nhau. Vẫn duy trì tư thế tiến vào đến lút cán, tôi quỳ sát trên người Hạ Thần, cùng anh mười ngón giao nhau, cẩn thận hôn đôi bờ môi vì đau đớn mà mím chặt, lại từ từ hôn dần bả vai

khiến anh bình tĩnh lại. Tôi không hề muốn lui ra khỏi thân thể ấm áp của anh, nhưng ma sát lại đem đến cho tôi một khoái cảm lớn, vì lẽ đó thường chỉ rút ra một nửa rồi mạnh mẽ đâm hướng về điểm mẫn cảm, qua mấy lần thì Hạ Thần đã không chịu nổi, xiết lấy tôi càng ngày càng chặt. Tôi chưa từng nghĩ học sinh ba tốt tôi đây cũng có một ngày nổi lên tâm tình chống đối giáo viên, anh ấy càng không chịu được, tôi lại càng làm đến tàn nhẫn, kỹ thuật chín nông một sâu tôi với không tới nhưng dùng lực mạnh làm kỳ tích thì tôi vẫn có lòng tin. Ý vào thói quen mỗi ngày 80 cái hít đất luyện ra lực tay lực eo, tôi tăng nhanh vận tốc ra vào cái miệng nhỏ kia, hận không thể khiến cả hai trái tinh hoàn đi vào, đồng thời giữ chặt eo Hạ Thần, không cho anh ấy trốn lên phía trước. Mồ hôi trên lưng Hạ Thần rất nhiều, phản xạ lại dưới ánh đèn khiến tôi có chút đầu choáng mắt hoa. Tiếng hít thở dồn dập, nước mắt sinh lý chảy ra kết hợp với từng tiếng rên tỉ mỉ thỏa mãn, thời gian cùng không gian cũng trở nên mơ hồ, chỉ còn lại ham muốn yêu thương người kia là rõ ràng.

Khát vọng quá lâu, việc này làm cũng quá mức thoải mái, đến lúc dục vọng lên tới đỉnh điểm, vẫn nhớ là không thể bắn vào bên trong, tôi liền vô cùng chặt vật rút ra, cắn tới cổ Hạ Thần, hai người cùng bắn. Sau một hồi tiêu hao thể lực, tạm thời không muốn nhúc nhích, hai chúng tôi cùng quần trong chăn, lẳng lẳng hưởng thụ dư vị, trong ngày đông hết thấy đều tiêu tan rất nhanh, chỉ còn mồ hôi cùng dấu răng ám muối trên người tỏ rõ chuyện gì vừa xảy ra. Lần đầu tôi có ý muốn sở hữu Hạ Thần mạnh đến vậy, cho dù hiện tại chỉ có hai chúng tôi trong gian phòng này, cùng ở trên một cái giường, hơn nữa còn đắp chung một chăn, thế nhưng tôi vẫn dùng hai chân kẹp lấy anh, cẩn thận ôm anh trong lồng ngực, ngực dán ngực, còn vùi đầu tôi vào hõm cổ anh, thỏa mãn thở ra, quả thực như trẻ sinh đôi dính nhau. Nhỏ giọng thì thầm lời yêu thương đổ dành Hạ Thần, anh cũng thỉnh thoảng đáp lại lời tôi, quay đầu hôn nhẹ, ánh mắt sáng lấp lánh, dính nhớp ngọt ngào.

Bởi vì cân nhắc đến việc đây là lần đầu tiên, vì lo cho cơ thể anh, tôi cũng không có dự định tiếp tục, hồi phục thể lực liền có ý muốn ôm Hạ Thần đi rửa ráy, bị cự tuyệt như trong dự liệu, nhưng anh ấy cũng không có cự mạnh, vẫn tỏ vẻ ngạo mạn mà đỡ tôi đi tắm qua. Thừa dịp anh ấy bị nhiệt độ trong buồng tắm hun đến buồn ngủ, tôi rất có tâm cơ hỏi anh xem nên một tuần bốn lần hay một tuần năm lần, Hạ Thần mở mắt ra, ý tứ không rõ hừ một tiếng, biếng nhác lại vẫn có vẻ trào phúng, nói: “Vây em mua cho anh miếng đất ở nghĩa địa đi, không chừng sẽ có ngày dùng đến.” “Không sao, em mua hai miếng, tình tẩn nhân vong thì có em theo bồi anh”, tôi hiện tại rất dễ mở lòng, nhìn cái gì cũng thấy lạc quan. “Cút đi, sáng sớm hôm sau mà đánh thức anh, anh đảm bảo em ngay cả đất chôn cũng không kịp mua” xem dáng vẻ mệt mỏi của Hạ Thần, tôi vội vàng mang anh ra khỏi buồng tắm, nhanh tay thay ga trải giường, ôm anh ấm áp chìm vào giấc ngủ.

- -

Hal:... Lần đầu edit H dài thế này..... Ê mà trên đeo bao rồi thì còn ngại gì vụ trong ngoài nhỉ? Không biết là lúc edit có hiểu nhầm gì không nữa...

Anyway, 1TEAM mới debut, các thím tìm 1TEAM- VIBE trên 1theK nghe thử nhé ____ (: 3)Z

12. Chương 12

Sau khi nếm vị thì sau đó có chút không thể khắc chế, chỉ cần ở cùng một chỗ với Hạ Thần, tôi đều không nhịn được mà hôn hôn ôm ôm sờ sờ, cuối cùng lại phát triển lên tới tận giường, cực kỳ sa đọa, cực kỳ thoải mái.

Lo xong visa, tuy rằng tôi vẫn phải bận rộn với luận văn tốt nghiệp và kỳ thực tập nhưng thời gian biểu cũng dễ thở hơn. Hạ Thần thì vì một diễn đàn học thuật vận trù học quốc tế mà bận bịu, thường xuyên kéo tôi thức đêm sửa chữa luận văn và luyện tập diễn thuyết, thử một lần mới càng khắc sâu ý nghĩa của việc làm bạn đời, thực sự không dễ dàng, cảm giác như sắp hói đầu luôn rồi.

Nửa đầu năm, tôi về nhà tìm nơi thực tập, dù sao cũng sắp xuất ngoại một, hai năm, ba mẹ cũng hi vọng tôi có thể về bồi bọn họ trước khi đi. Mà em gái tôi cũng vừa vận lên đại học, cả nhà lên kế hoạch đi Đôn

Hoàng chơi một chuyến, lúc đó nhìn ánh tà dương chậm buông, đột nhiên lại đặc biệt nhớ Hạ Thần, không thể nắm tay anh cùng ngắm nhìn khung cảnh này quả là tiếc nuối. Tính ra, trong năm tư này, khoảng thời gian in relationship đúng nghĩa cũng chỉ được có nửa năm, mỗi ngày đều căng thẳng, lúc trước đã hứa là tôi sẽ cố gắng biểu hiện cho tốt, thế nhưng bầu không khí vẫn có chút chán nản ừ đột, như vị yuenyeung, mùi sữa nhạt đi sẽ chỉ còn lại vị chất của trà.(*)

Tầm hồi tháng 5 tôi có trở về trường làm một buổi diễn thuyết cho đàn em, nói được một nửa thì đột nhiên phát hiện Hạ Thần lén lút lên vào từ cửa sau, ngồi ở một vị trí vắng vẻ. Trong nháy mắt, có một loại cảm giác mọi thứ đảo điên, trước đây đều là tôi ngồi bên dưới tôn kính nghe anh giảng bài, giờ đây anh lại dùng ánh mắt chăm chú như vậy nhìn tôi, bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng, cố gắng không nhìn về phía kia, cuống quá cả powerpoint cũng chiếu sai. Trong lòng vừa cảm thấy bản thân đã trở nên ưu tú, khoảng cách giữa tôi và anh lại được rút ngắn thêm một chút, nhưng mặt khác, theo thời gian, cảm giác lắng đọng và không thể bù đắp lại càng mãnh liệt, vừa khổ sở lại vừa không nỡ. Đặc biệt là trong khoảng thời gian đó, dưới lầu ký túc xá mỗi ngày đều có một trận ồn ào vì vấn đề hướng đi sau khi tốt nghiệp, tháng tốt nghiệp là tháng biệt ly, cái lý thuyết này lưu truyền rộng rãi cũng không phải không có lý do, tuy rằng tôi chắc chắn sẽ không muốn tách khỏi Hạ Thần, nhưng vẫn không tránh khỏi chút cảm giác mèo khóc chuột, huống chi hai nước Mỹ Trung lại cách xa nhau như vậy, cả chênh lệch giờ giấc cũng là một loại khó khăn. Hồi cấp ba có nằm trong ký túc xá bàn về việc yêu xa, tôi không đồng ý cũng không hiểu, nếu như vui sướng hay đau buồn cũng không có người bên cạnh tâm sự, vậy thì có khác gì đồng bạn tốt chỉ nói chuyện qua QQ đâu? Nhưng bây giờ chuyện dần lên trên người mình mới hiểu, có lúc tình cảm có thể chuyển hóa thành sóng điện tín hiệu, chỉ cần tên người đó vẫn nằm trong danh bạ, nhìn thôi cũng có cảm giác thỏa mãn yên lòng.

Tháng 7 là sinh nhật tôi, Hạ Thần lái xe đến đây chúc mừng tôi, bọn tôi tìm một nông trại, trải qua hai ngày sinh hoạt với thiên nhiên. Bởi vì lúc xuất ngoại sẽ đi cùng gia đình nên Hạ Thần cũng không tiện đến tiễn tôi, vì lẽ đó lần này cũng coi như lần cuối gặp mặt trước khi đi. Hai buổi tối này bọn tôi đều làm tình rất điên cuồng, ngay cả lúc Hạ Thần mất kiểm soát tôi cũng không muốn dừng lại, thậm chí còn có cảm giác muốn làm đến chết đi.

Ngày hôm sau là ngày khởi hành, hiện tại tôi nằm trên giường, bên cạnh là hai vali hành lý lớn. Lúc thu dọn hành lý tôi vẫn nhắn tin nói chuyện với Hạ Thần, không dám gọi video, sợ không kim được mà rơi nước mắt, vì lẽ đó cũng chỉ nói chút quan tâm dặn dò, mọi khổ sở đều không dám biểu hiện ra. Bên Hạ Thần vẫn hiện biểu tượng đang nhập tin nhắn, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy gì, như vậy chắc là gõ rồi xóa đi, xem ra anh ấy cũng khó ứng phó với tình cảnh này đi. Kỳ thực, lúc tôi chọn ngành này đã có dự định cố gắng sang Mỹ học rồi, dù sao đến Wall Street cũng là giấc mơ của mỗi người học kinh tế, nhưng trước giờ tôi cũng chưa nói với Hạ Thần điều này, càng không muốn khiến anh cho rằng anh là lý do khiến tôi buông bỏ giấc mơ. Tuy rằng thỉnh thoảng tôi sẽ mê man, không biết sau này chuyện không mong muốn có xảy ra hay không, nhưng tôi lại vô cùng chắc chắn, không thể vì chuyện có khả năng phát sinh trong tương lai mà làm chuyện khiến mình phải hối hận ở hiện tại, kết quả của việc mất đi cơ hội, tôi không gánh vác được. Vì lẽ đó, cứ để thuận theo tự nhiên đi, tôi cảm thấy bản thân đủ trưởng thành để chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.

Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

--

Hal: (*) Yuenyeung này tôi không biết tiếng Việt là gì, nó không phải trà sữa vì còn trộn thêm ba phần cà phê vào nữa... Trên wiki bảo thế, là đồ uống của Hongkong, cái tên Uyên ương này là để chỉ việc trong thức uống này là sự kết hợp của một “đôi” khác biệt, như là uyên ương trống và mái, tôi đọc hiểu ra như vậy, chả biết thông tin trên đây có đúng không =))))

13. Chương 13

Mỗi ngày đi học là lại muốn chết.

Mọi thứ đã được an bài. jpg (*)

Hoàn toàn sống trong môi trường dùng Anh ngữ quả thật rất khó khăn, đặc biệt là không phải ai cũng có giọng đọc chuẩn như trên VOA (**) mà là các kiểu khẩu âm kỳ quái khác. Có một giáo viên lớn tuổi giọng nói như trong họng bị mắc cái gì, lại bị dính tiếng, thầy kể chuyện cười mà tôi cũng chỉ có thể trưng một mặt ngu ngơ, tối về bật lại bút ghi âm còn như đang nghe chuyện ma gì đó, luôn cảm thấy có gió mát thổi sau lưng, đi vệ sinh đều thấy thấp thỏm. Hơn nữa tài liệu học tập bên này thật mẹ nó đắt, một quyển mới phải mấy trăm, vì lẽ đó tôi rất hoài niệm việc trường học lúc trước lo toàn bộ tài liệu, nghèo khổ bần cùng khiến tâm can tỳ phỉ tôi đều thật đau.

A, có chuông cửa, hẳn là hai quyển sách mà tôi đặt, đợi hai tuần mới đến, chẳng có hiệu suất gì cả. Đi đến trước cửa phỉ nhổ một hồi, bức bối chết mất.

...

...

...

Anh giai đưa sách lớn lên trông khá giống bạn trai tôi.

...

Là Hạ Thần.

Mẹ kiếp.

Anh ấy cười cười nhét vào tay tôi một tờ giấy, vừa nhìn, là giấy tờ cho việc thỉnh giảng, lại nhìn xuống cuối, cùng màu với thông báo nhập học của tôi.

Tôi nhìn anh thật sâu, cảm thấy nụ cười này có chút cay mắt, kéo anh vào cửa, vô tình vô nghĩa, cố tình gây sự đập anh ấy một trận, dù sao ở ngoài cửa cũng không tiện động tay, sợ hàng xóm nhìn qua sẽ báo cảnh sát.

Sau đó kéo anh ấy lên trên giường, cũng không nhớ rõ là làm bao nhiêu lần, chỉ là sau đó khiến anh ấy bỏ lỡ giờ cơm tối.

Tên khốn kiếp này, sao anh lại tốt như vậy chứ.

(Hoàn chính văn)

- -

Hal: (*) Tôi cũng không hiểu ý của cái này lắm OTL

(**) VOA: Voice of America, kiểu chương trình/ radio tin tức ấy.

Bên Kho tàng đam mỹ ghi là 17 chương chính văn nhưng mà chắc tôi chia sai chương nên rút lại thành 13 ;v;; Còn hai phiên ngoại nữa là hết rồi ;v;;/

14. Chương 14: Phiên Ngoại 1

Cậu nhóc nhà tôi mềm thật mềm by Hạ Thần.

- -

Đạo này hay bị mất mặt quá, da cũng nhạy cảm lên.

Từ hồi trung học cơ sở tôi đã học nội trú, lúc du học cũng vẫn là sống một mình, phải độc lập quanh năm suốt tháng đã khiến tôi khó có thể ý lại vào người khác, càng đừng nói đến thích ứng được với mối quan hệ ở chung nào. Thế nhưng hiện tại, trong căn hộ nhỏ nhỏ này, mỗi sáng vươn qua người Tiểu Viễn tắt đồng

hồ báo thức, sau đó thuận thể dục vào người em ấy gọi người, đều mang đến cảm giác khiến người say mê, thoải mái lại hạnh phúc.

Có điều, Tiểu Viễn bị gọi tỉnh định lực chống đỡ không tốt lắm. Cho nên nói, có partner táo bạo cũng có thể ảnh hưởng đến hài hòa sinh hoạt.

Có một điều khác khiến tôi ngạc nhiên, đó là Tiểu Viễn ở trường không được hoan nghênh lắm. Không, không phải kiểu không hòa đồng cùng bạn học, mà là khá mờ nhạt, không có kiểu “hoan nghênh” ám muội kia. Nhớ hồi còn ở trong nước, trong trường chúng tôi có một bức tường tỏ tình, dù sao cũng là chuyện vặt mà các thiếu nam thiếu nữ đang độ tuổi xuân thấy thích thú, mà Tiểu Viễn lại nằm trong nhóm có tần suất xuất hiện tên trên đó nhiều nhất. Lúc mới xác định quan hệ, tôi cần phải quan sát các loại tình địch, vậy nên chọn tháng bốn tháng năm để lập bảng thống kê, qua việc này cho thấy, hai tháng này là hai tháng vừa mới qua kỳ khai giảng bận rộn, lại còn cách xa thời gian thi cuối kỳ, là thời điểm dễ mơ hồ, muốn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga nhất, như vậy kết quả thống kê cũng có thể đại diện cho tình hình chung ở mức độ nào đó. (*)

Sự thực chứng minh, mặc dù không nhìn qua lăng kính bạn trai, giá trị nhan sắc của Tiểu Viễn cũng ở mức cao, mà thành tích cùng đóng góp trong các hoạt động học tập nghiên cứu lại càng tích thêm điểm trong bảng xếp hạng nam thần cho em ấy.

Thế nhưng tôi cũng phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là trong toàn bộ quá trình phân tích, nhà nghiên cứu tôi đây lại rất khó duy trì thái độ khách quan, đặc biệt là khi phát hiện ra mấy người dính hiệu ứng rầm cồng vầu kia tỉ lệ nam ba nữ bảy, mà cái danh của Tiểu Viễn một chút cũng không lung lay. (**) Cuối cùng tôi tức giận tắt word, bật “Kill Bill” lên coi, một canh giờ chìm đắm trong phim ảnh máu me mới bình tĩnh tỉnh táo lại.

Vì lẽ đó, để kỷ niệm lần nghiên cứu phân tích thất bại đầu tiên của mình, đồng thời cũng muốn nhắc nhở bản thân phải toàn lực bảo vệ cún nhỏ nhà mình không bị người dòm ngó mơ ước, tôi thay hình đại diện của mình thành trang thứ nhất của báo cáo phân tích, đương nhiên mọi thứ đều đã được làm mờ. Buổi chiều sau khi tan học, Tiểu Viễn nhắn tin sang hỏi tôi vì sao lại đổi hình đại diện, tôi chột dạ nói với em ấy rằng đó là luận văn đầu tiên tôi viết hồi đại học, đổi thành hình này vì muốn kỷ niệm 10 năm, thành công che giấu được. Kết quả, Tiểu Viễn nghe xong lại cực kỳ cảm động, cũng hưng phấn thay hình đại diện thành bài luận văn đầu tiên của em ấy.

Tôi:... Con gốc, ba ba trong lòng quá đau.

Nói đi nói lại, đi tới Chicago, bạn bè xã giao của em ấy ít hơn trước đây rất nhiều, tuy rằng như vậy cảm giác nguy hiểm của tôi được giảm bớt, nhưng là có chút cảm thấy ngọc thô mình mài dũa lại không có người nhận thức, thật khó chịu.

Tối đến, tôi cố ngủ năm lần mà vẫn không xong, sau khi dùng melatonin cũng vô dụng, lần đầu tiên tôi chán ghét tinh thần yêu nghiên cứu của bản thân mà tôi vốn luôn tự hào. Đến lần thứ sáu, Tiểu Viễn mơ mơ màng màng tỉnh lại, xoay người đem chân kẹp lấy tôi, ôm không cho tôi động. Tôi thật sự là không nhìn được, chột chột cơ ngực em ấy, đưa ra nghi ngờ lớn nhất của bản thân. Tiểu Viễn có lẽ là mệt chết rồi, mê man một hồi mới nói, nói rằng em ấy không thích uống rượu cũng ghét thức đêm, những bữa tiệc kia em ấy cảm thấy đi là phí thời gian, hơn nữa bản thân cũng cần nhiều thời gian học, có chút tinh lực không bằng đi hẹn hò xem phim, mà mua nhiều bao như vậy còn chưa có thời gian dùng, nói qua vấn đề bất mãn này kia, sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Ày, cảm thấy rất tốt, hình tượng người trưởng thành sụp đổ nhưng trong lòng lại cực độ đắc ý.

Sáng hôm sau, lúc đang ăn, em ấy đột nhiên hỏi vì sao tôi lại biết trước đây có nhiều người theo đuổi em ấy, đương nhiên tôi không thể nói là ngày nào mình cũng theo dõi tường tỏ tình rồi, liền qua loa bảo rằng thấy vòng bạn bè của em ấy khá lớn, nhìn đoán được. Tiểu Viễn gặm bánh mì nướng một hồi, “Không đúng, những người này tìm em đều muốn nhờ giúp đỡ hoặc rủ đi chơi bóng, còn có mấy đàn em cần em tư vấn, cũng chỉ là chỗ bạn bè bình thường mà thôi, suy nghĩ của anh thật xấu xa.”

Tôi:... Người ta ngày nào cũng đến hỏi han như báo danh, vậy mà ngài đây cũng cứ như làm từ thiện mà tiếp tuốt? Lại nói, muốn tiếp cận thì phải có lý do chứ, cũng không thể vừa tới đã lộ động cơ được, đến cả

em theo đuổi anh cũng phải mất một khoảng thời gian. Đúng là không còn lời nào để nói với bạn gay ngay thẳng này.

Nghỉ đông năm nay tôi về nước làm báo cáo công tác, lúc đó Tiểu Viễn đang nghênh đón địa ngục thi học kỳ, mỗi ngày đều như heo chó, đoạn thời gian đó bọn tôi gần như mất liên lạc hai tuần lễ. Kỳ thực, những chuyện khác thì không có vấn đề gì, chỉ có ba cái vụ thân mật ừ ừ làm tôi buồn bực, mùa đông dùng tay phải cái thứ kia vừa ra phồng chừng cũng đông mất, tạt xấu mất ngủ cũng quay trở lại. Thế nên, vừa giải quyết xong chuyện trong nước, tôi lập tức mua vé máy bay đến Chicago, đêm sau liền buông thả, hút đủ tinh khí, cả người khoan khoái, tinh thần thoải mái. (***)

Có điều, tối hôm đó khả năng tôi hơi buông thả quá, sau đó Tiểu Viễn thỉnh thoảng sẽ lấy cớ còn nhiều bài tập, cố ý ngó lơ tôi một tuần lễ, ngồi đợi tôi không chủ động được mà đến ồn ào với em ấy, đồ xấu tính xấu nết. Vì sao tôi biết à, bởi vì lần đầu tiên tôi chủ động ôm em ấy, phát hiện hàng này không biết chòng bao vào từ bao giờ rồi, rõ một bộ dạng ôm cây đợi thỏ.

Ok, fine. Quả nhiên người rảnh rỗi liền dễ làm ra những thứ vớ vẩn, như vậy là không hay. Vì vậy tôi liền liên lạc với giáo viên hướng dẫn của Tiểu Viễn (kỳ thực là chồng của đàn chị của tôi), đề nghị giao cho Tiểu Viễn thêm một đồng tư liệu cùng ba cái deadline.

Dù sao thì thầy Hạ cũng từng nói, tri thức có thể giúp con người ta giác ngộ.

Nói tóm lại, thỉnh thoảng cũng có bug lớn bug nhỏ, nhưng chương trình tình yêu này vẫn rất tốt, đã dùng thì không hoàn trả.

- -

Hal: (*) Tôi cũng không hiểu thầy Hạ có ý gì =)))) Không hiểu ba cái thống kê này lắm. Chắc là để xác định sức hút của em người yêu thì thầy phải chọn khoảng thời gian ít bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh nhất (bận rộn học tập các thứ) để thống kê à?

(**)... Sao càng ngày càng tối nghĩa... Tôi hiểu là thấy người yêu nhỏ hút ong bướm nhiều quá nên “ghen”, nghiên cứu không ra kết quả =)))) Cái “rắm cầu vòng” kia là chỉ khi thần tượng ai đó thì người ta làm gì cũng thấy đẹp thấy hay, cả xì hơi cũng hiện ra cầu vòng.

(***) Thầy Hạ mới mở khóa thuộc tính yêu tinh à =))))

15. Chương 15: Phiên Ngoại 2

1. Nghỉ Tết, Tưởng Dịch Viễn cùng Hạ Thần mặc đồ đôi, bay đến California chơi Disneyland, nhìn thấy một ông lão tuy rằng ngồi xe lăn nhưng tinh thần vẫn rất tốt, dưới sự giúp đỡ của nhân viên, trò kích thích nào cũng dám chơi, lúc đi tàu lượn đến đỉnh cao nhất còn gào lên khiến hai người bọn họ giật cả mình. Hạ Thần rất thán phục ông ấy, ước định cùng Tiểu Viễn của anh sau này cho dù thân thể bọn họ có không tốt, phải ngồi xe lăn, thì cũng phải cùng nhau đi du lịch, kết quả lại thành ra cãi nhau để xem xem trong hai người ai ngồi xe ai đẩy xe, bị một cậu nhóc vừa ăn kem vừa chứng kiến, lúc cậu bé phải đi còn quay lại nhìn bọn họ một cái.

2. Vốn dĩ Tiểu Viễn và Hạ Thần đều không thích xem phim tình cảm, thế nhưng gần đây có một bộ phim rất nổi, lại cùng được đồng nghiệp tặng vé, cho nên họ quyết định làm một thử nghiệm nhỏ, kết quả xem được 20 phút, hiểu được quan hệ giữa các nhân vật rồi lại thấy đường nào của mấy người này phát triển có vấn đề, thuần túy chỉ vào mấy gút mắc cẩu huyết phi logic để đẩy plot, cho nên xem được một nửa thì hai người thấy chán mà ngủ mất. Đợi tới khi hết phim thì... hộp popcorn không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, đổ ra tung tóe. Đối mặt với ánh mắt của nhân viên vệ sinh, hai người đỏ cả mặt, Tưởng Dịch Viễn lặng lẽ lấy khẩu trang đưa cho Hạ Thần, quyết định sau này sẽ không dây dưa đến rạp chiếu phim xem phim kiểu này nữa.

3. Ngày tốt nghiệp của nghiên cứu sinh, cha mẹ cùng em gái Tiểu Viễn đều xin nghỉ tới Mỹ chúc mừng hân. Hạ Thần không tiện tham gia, tặng quà rồi một mình ngồi bên cửa sổ thư viện, từ xa thưởng thức lễ tốt nghiệp trên sân trường, mọi người đều mặc đồ giống nhau, rất khó để phân biệt được đâu là Tiểu Viễn, nhưng Hạ Thần cũng không chấp nhận tìm hân, dù hân có ở đâu thì hôm nay ai cũng cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn. Tất nhiên, sau khi nhận được một đồng hình sắc mùi tự yêu bản thân của Tiểu Viễn vẫn có loại cảm giác kiêu ngạo khi con trai nhỏ của gia đình cuối cùng cũng trưởng thành.

4. Sau lễ tốt nghiệp, cha mẹ Tưởng Dịch Viễn về nước, em gái thì có hẹn với bạn là du học sinh nên ở lại tiếp tục du lịch. Kết quả, buổi tối hôm đó Hạ Thần đến nhà hàng Tưởng Dịch Viễn hẹn anh thì gặp em gái hân, lúc này mới hiểu ý nghĩa của việc này. Cũng may quanh năm là người giảng bài, chỉ cần chút hài hước đã có thể bắt đầu cuộc trò chuyện, em gái nhỏ rất hào hứng mà hỏi xin wechat. Mặc dù Tiểu Viễn và em gái hân cứ gặp nhau là bắt đầu chỉ chớ, nhưng thừa dịp Tiểu Viễn đi tỉnh tiền, em gái nhỏ liền vô cùng đứng đắn mà bày ra vẻ hung hăng của người từ nhà mẹ đẻ, uy hiếp nói, “Thầy Hạ, anh của em mặc dù là một tên ngốc bạch ngọt nhưng vẫn là bảo bối nhà chúng em, nếu như anh không tốt với anh ấy, chạm đến giới hạn của anh ấy, hừ”, nói đến đây thì ngừng, dùng kẹp kẹp nát tôm hùm, “Cái gọi là giới hạn, chính là đụng vào tức khắc chết”. Hạ Thần nhìn mà một lời khó nói hết.

5. Sau khi về nước, Tưởng Dịch Viễn vào làm nghiên cứu cho một công ty quỹ, chính thức trở thành một tên dân công tài chính, mỗi ngày đều đi theo lão đại bộ ngành làm trợ lý. Có một lần huấn luyện bộ ngành, công ty trùng hợp mời được Hạ Thần đến giảng cho bọn hân. Lúc đó Tưởng Dịch Viễn vô cùng biết cách ra vẻ, khi đi học thì bưng trà rót nước chỉnh micro, thỉnh thoảng còn gơ tay đặt câu hỏi, cầm sổ nhỏ ghi chép hết trang này đến trang kia. Chiều hôm đó lúc mời khách ăn cũng khiêm tốn mời rượu Hạ Thần, mời hết ly này đến ly khác, khiến cho bầu không khí trên bàn cũng trở nên náo nhiệt, ở trước mặt mọi người trong công ty, Hạ Thần không từ chối được, cuối cùng không ngoài dự liệu mà say mềm. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Tiểu Viễn xung phong muốn đưa Hạ Thần về nhà, dưới con mắt của các lãnh đạo bộ ngành, Tiểu Viễn thành công ôm về nhà một Hạ Thần mềm nhũn, đêm đó cứ tùy tiện thích làm gì thì làm, rất có tư vị. Sau đó, khi công ty lại muốn mời giáo sư Hạ về làm giảng viên, kinh ngạc phát hiện người ta đã thành cố vấn cho đối thủ cạnh tranh của bọn họ, cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Tiểu Viễn cũng cảm thấy rất tiếc nuối, thế nhưng ngẫm lại tiền thưởng tới tay tháng nay cùng buổi tối ngày hôm ấy lại cảm thấy mấy cái này cũng chẳng nhằm nhò gì.

6. Hai năm gần đây gây dựng sự nghiệp rất thuận lợi, hạng mục nghiên cứu cùng đầu tư khoa học cũng không ít, Hạ Thần cùng Tưởng Dịch Viễn sung túc hân lên, cuối năm có được một cái SUV, từ đây trải qua cuộc sống có nhà có xe có bạn đời lại nhiều tiền ổn định hạnh phúc, nhưng Tiểu Viễn và Hạ Thần vẫn cảm thấy như còn thiếu thứ gì. Một ngày nọ, hai người bọn họ đang rảnh rỗi xem wechat thì Hạ Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, là thiếu thú cưng! Lên mấy blogger về thú nuôi trên weibo xem thì thấy đều ở xa quá, có điều khu vực xung quanh trường đại học cũng có nhiều chó mèo hoang. Làm xong thủ tục nhận nuôi, tiêm vắc xin phòng bệnh, trong nhà chính thức đón một đại cầu lông đen vàng hỗn hợp, giống không rõ, xu hướng tính dục không rõ, chỉ biết là có thể ăn, thỉnh thoảng lại rất ngốc. Tưởng Dịch Viễn cùng Hạ Thần đều nhất trí tên xấu dễ nuôi, lúc đăng ký chọn luôn tên Cầu Tử, rất đặc biệt. Con chó này cũng có tính tình hiểm có, ham muốn lớn nhất trong đời nó là quỳ trước cửa nhà vệ sinh, lúc ăn cơm phải bê bát đến đó nó mới chịu ăn. Có ngày Hạ Thần dậy đi tiểu đêm, không mang kính, đi tới cửa nhà vệ sinh thì không chú ý nên bị vấp, ngã sắp xuống, trán bị sưng cả cục, dưới cơn nóng giận để chó ngốc ăn chay ba ngày, hơn nữa, phúc lợi nguyên ương dục từ đây cũng không có, dù sao cũng muốn chăm sóc tâm tình cho cầu độc thân.

7. Tiểu Viễn là người trẻ tuổi thế kỷ 21 dễ bị đầu độc bởi mấy cái mạng xã hội, trong vòng bạn bè luôn có một đám 365 ngày đều quần quanh chu trình tú ân tú ái- chia tay- làm hòa- lại tú ân tú ái. Tuy Tiểu Viễn có thể bình tĩnh lướt qua hoặc tiện tay thả like vài ba lần, nhưng ngày nào cũng gặp phải mấy chuyện như vậy, bản thân thực không tìm được tâm lý muốn khoe khoang. Lúc còn học chính quy, vì nhiều nguyên nhân nên chỉ có thể giấu kín tình cảm để tránh bắt trặc, nhưng sau khi sang Mỹ, dưới ảnh hưởng của đất nước này cũng bắt đầu thả mình tự do hơn. Tưởng Dịch Viễn đặc biệt thích mua quà cho Hạ Thần, nước hoa hồng, đồng hồ đeo tay, giày dép quần áo, sản phẩm điện tử đều có, đều suy xét về độ yêu thích, giá cả cùng thực dụng này kia. Kết quả sau đó Tưởng Dịch Viễn phát hiện ra không ít họ hàng bạn bè đều coi hân thành người mua hàng hộ bên Mỹ, các loại đơn đặt tới dồn dập, cuối cùng dưới uy quyền của mẹ hân mà thành luôn một người mua hộ sữa bột. Sau khi Hạ Thần biết thì cười muốn điên rồi, còn chạy đến lần vào đám bạn bè của Tiểu Viễn giả bộ làm người mua, rất tích cực khen thưởng trình độ mua hộ của hân,

Tiểu Viễn lúc này ức quá nên kéo đen anh luôn.

8. Tưởng Dịch Viễn thân là một người đã từng được xưng nam thần, đương nhiên sẽ là một boy khéo léo tinh xảo, sử dụng các loại sản phẩm tạo hình làm tóc đều rất lành nghề, đi đón gió bắc cả ngày mà kiểu tóc vẫn gọn gàng bóng mượt. Thầy Hạ lại là hệ đàn ông tao nhã từ vùng sông nước Giang Nam, đối với việc chăm sóc vẻ ngoài cũng coi như vung tiền như rác. Đồ dùng trên tóc trên người trên mặt hai người có một đồng lớn bình bình lon lon, mỗi người một bàn, bình thường đều là nước sông không phạm nước giếng. Theo thời gian, nhu cầu chống lão hóa lớn dần lên, đồ dùng để bôi lên mặt buổi tối cũng ngày càng nhiều. Buổi tối ngày nào đó, sau khi làm xong skincare, hai người chuẩn bị cùng nhau làm mấy việc xấu hổ, kết quả vừa mới hôn, cả miệng đều đầy son môi, như cắn phải mỡ lợn vậy, cực kỳ buồn nôn, Tiểu Viễn cũng không bỏ cuộc, dời trận địa tới trán Hạ Thần, lại bị dính dính đầy miệng, lần này thì tâm tình gì cũng bị đánh bay đi mất, cuối cùng chỉ có thể duy trì tư thế giúp nhau tuốt ống một phen, cực kỳ khó chịu. Sau đó hai người đã rút ra kinh nghiệm xương máu, mỗi ngày vừa về nhà đã ngay lập tức đi rửa mặt dưỡng da, sau đó kéo Cầu Tử lên thăm, gác chân lên người nó coi tivi, mãi đến tận khi mỹ phẩm dưỡng da hấp thu hết rồi mới dám lên giường yêu đương. Cho nên nói, bỏ dưỡng da là chuyện không thể, dời này không dời kia thì thế được.

9. Tưởng Dịch Viễn năm 30 tuổi được thăng nhiệm lên thành người đứng đầu bộ ngành, Hạ Thần hài lòng, sau đó bắt đầu tiến hành kế hoạch comeout. Trung thu năm ngoái Hạ Thần đã theo Tiểu Viễn về gặp cha mẹ, mặc dù trước đây có biết về quan hệ giữa bọn họ nhưng lần Trung thu đó mới chính thức đến nhà báỉ phỏng, mặc dù không thể nói là hoan nghênh cao hứng, nhưng ba mẹ và Hạ Thần đều là người thông tình đạt lý, sự bao dung tôn trọng lẫn nhau của bọn họ vẫn khiến người cảm kích, có điều sau đó Tiểu Viễn về nhà vẫn khóc một trận khiến người ta đau lòng. Mấy năm trước, dưới sự thúc hôn của ba mẹ, Hạ Thần đều lấy chủ nghĩa độc thân ra làm lý do từ chối, nhiều lần ba mẹ anh cũng mơ hồ nhận ra điều gì đó, dù sao bọn họ cũng là bác sĩ, ở bệnh viện thật sự thấy không ít, vì lẽ đó không tiếp tục ép anh, nhưng cũng không dám hỏi anh để xác nhận lại. Gần đây Hạ Thần đều như vô tình mà gửi một chút tư liệu về đồng tính luyến ái cho ba mẹ anh, xem như lật bài, động tĩnh quá lớn khiến ba mẹ anh nhất thời khó có thể tiếp thu, lạnh nhạt được hai ba tháng rồi cũng dần dần mở lòng, do dự hỏi anh mang người về giới thiệu. Ký thực hàng năm Tưởng Dịch Viễn đều lấy tư cách là học sinh của Hạ Thần đến nhà anh thăm hỏi, lúc đó ba mẹ Hạ Thần chưa biết gì nên cũng không nghĩ nhiều, ra mặt rồi thì sự tình cũng thành công hơn nửa, sau Tết gia trưởng hai nhà có hẹn nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, chính thức tặng tiền lì xì, coi như là tỏ thái độ. Tuy rằng hai bên “thông gia” bên bàn cơm vẫn còn nhìn nhau có chút khó xử, nhưng trong nhà đều tán thành chúc phúc, tình cảm của hai người bắt đầu tiến vào giai đoạn vững chắc nhất.

10. Hạ Thần có một thói quen không tốt lắm, lúc tâm tình buồn bực thì thích ăn đồ ngọt, hơn nữa tâm tình càng kém thì ăn càng nhiều, dường như muốn dùng bơ ngọt để san bằng khổ sở trong lòng vậy. Đặc biệt là khi vừa mới chính thức trở thành giáo sư, nhiệm vụ nghiên cứu càng tăng thêm, sự tình phiền phức càng nhiều, anh thông cảm với Tưởng Dịch Viễn phải tăng ca bận bịu, cũng không lấy những chuyện này ra làm phiền hắn, đều là tự ở một mình để điều chỉnh tâm tình. Đoạn thời gian đó, Tưởng Dịch Viễn tan tâm về nhà đều có thể nhìn thấy Hạ Thần ngồi một mình bên bàn ăn, vừa ăn bánh ga tô vừa chờ người ra, trong nhà một chút âm thanh cũng không có, nhìn vào đặc biệt cô quạnh. Tiểu Viễn quan sát mấy ngày, cảm thấy phương pháp này thật không có tác dụng gì, bèn mua lò nướng cùng nguyên vật liệu về tự làm cho anh ăn. Tiểu Viễn mặc tạp dề, dựa theo công thức mà đo lường đong đếm nguyên liệu, lúc đó Hạ Thần cũng đi vào, nhào người trên lưng hắn, ngoan ngoãn tựa đầu bên cổ dùng tóc sượt qua lại, không quấy rối cũng không nói gì, còn thỉnh thoảng cầm chén nước đưa cho Tiểu Viễn, vừa tri kỷ vừa đáng thương. Lần đầu tiên làm không khỏi có chút thiếu dầu thiếu đường, nhưng bởi vì nguyên liệu mua về đều là loại tốt, dần dần trong phòng bếp cũng tràn ngập vì ngon ngọt, vào lúc Tưởng Dịch Viễn và Hạ Thần tựa vào bên bàn tâm sự nói chuyện, thỉnh thoảng lại trao nhau vài chiếc hôn, bánh nướng đang mong đợi trong lò cuối cùng cũng xong. Có điều, mỗi lần Tưởng Dịch Viễn mang bao tay cẩn thận mang bánh từ trong lò ra còn phải chú ý ngăn không cho Hạ Thần tấy mấy tay chân, chờ bánh nguội bớt rồi mới dùng thìa đút cho anh, tình cờ còn cố ý kể chuyện cười, nhìn anh cười mà sắc rồ nhân cơ hội sờ mó. Không cần nói, cũng không cần hỏi, nhưng lo lắng của Hạ Thần lại tại chính căn bếp nhỏ ấm áp ngọt ngào này mà tiêu tan bớt.

- -

Hal: Hoàn thành:”) Ngắn hơn những bộ trước đây làm nhưng khó nhằn không kém, cơ bản vì cảm thấy có

nhiều từ lóng với ngôn ngữ mạng quá, thành thử ra nhiều chỗ cứ tối nghĩa, edit cũng không được tốt...

Anyway, rất vui vì có thể đồng hành cùng thầy Hạ và Tiểu Viễn. Tình yêu không vướng mắc, không sóng to gió lớn, chầm chậm trôi mà lại lắng đọng, tóm lại rất hợp gu tôi. Cả hai người đều có một loại nuông chiều dành cho nhau, người nọ làm nũng với người kia, đọc mà ngọt hết cả lòng ;;v;;b

Sau bộ này sẽ tập trung vào Ngô Nghị và Lý Cảnh, cố gắng không ôm thêm bất kỳ bộ nào nữa, tôi cũng ôm không nổi huhu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-thi-ma-nho-tay-chot-vo-mong-giao-vien-thi-lam-sao-bay-gio>